

DECEMBER 2016

HET MAGAZINE VOOR [OUD]LEDEN VAN HET REGIMENT EN 42 BATALJON LIMBURGSE JAGERS | OPGERICHT 23.11.1813

DE LIMBURGSE JAGER

Monument

Schotland

Hammelburg

COLUMNS

- 03** Voorwoord regimentscommandant
- 50** Nawoord voorzitter Stichting RLJ

NVHR

- 05** Onthulling van ons monument
- 25** Commandooverdracht

HERDENKING

- 43** Luc Janzen

OP OEFENING

- 07** twee weken module B
- 11** Urban Bulldog
- 17** NATO non-lethal technology exercise
- 20** Panther Relay
- 30** Highland Hunter
- 40** Hammelburg Hunter

TRAINING

- 09** Training schietvaardigheid
- 15** Pelotonsdagen
- 48** Schietopleiding Bergen Hohne

TOEN EN NU

- 36** Jong je vader verliezen
- 46** Chauffeur S3

VETERANEN

- 23** Sergeant Caffa

51 BESTUUR EN AFDELINGEN

COLOFON

Foto cover: L. Leunissen-Ritzen,
Bourgondie 10, 6343 DD Klimmen
Artikelen en foto's: zie artikelen
Redactie: N.C.S. Vroom, Amy Goedhart, Nicole Ditz
Opmaak: Ben Janssen (drukkerij Paesen)
Druk: www.drukkerijpaesen.be

“HET VOLLEDIGE BATALJON IS VOOR EIND 2017 OMGESCHOOLD OP NIEUWE VOERTUIGEN.”

Tekst | Luitenant-kolonel R.A. (Ralf) Goossens, Commandant Regiment Limburgse Jagers en 42 Painbat LJ

Regiment- en Bataljonsgenoten en belangstellenden voor het Regiment

Als nieuwe commandant wil ik mij eerst voorstellen. Ik ben de luitenant-kolonel Ralf Goossens. Sinds 2 september ben ik de regiments- en bataljonscommandant van de Limburgse jagers. Ik ben 41 jaar, getrouwd met Mariola en wij hebben vier dochters. In 1996 heb ik de KMA afgerond en daarna heb ik diverse functies vervuld binnen 11 en 101 tankbataljon. In 2006 volgde de overstap naar de Bravo compagnie van 42 pantserinfanteriebataljon. Met deze compagnie ben ik in 2007 op uitzending geweest naar Uruzgan. Na mijn compagniescommando in 2008 volgden een plaatsing in Utrecht bij de staf van het Commando Landstrijdkrachten en aansluitend de Hogere Defensie Vorming in het Verenigd Koninkrijk. Terug in Nederland volgde een plaatsing bij de Defensiestaf en via de functie van Hoofd G3 13 Lichte Brigade ben ik nu weer terug bij het bataljon.

Met het bataljon gaan we een uitdagende en intensieve periode tegemoet. Op dit moment bevinden wij ons in de afrondende fase van onze periode 'te voet' met de oefeningen in Marnewaard en Hammelburg. Eind 2016 start de invoering van onze nieuwe voertuigen met de Mercedes-Benz 280 CDI en begin 2017 de Boxer. In week zeven van volgend jaar start de Bravo compagnie met de achtweekse omscholing op beide voertuigen. Deze

omscholing vindt plaats onder leiding van het Opleidings- en Trainingscentrum Manoeuvre op de kazerne in Oirschot. De Alfa compagnie volgt deze omscholing vanaf mei 2017 en de Charlie compagnie volgt in het najaar. Daarmee is het volledige bataljon voor het eind 2017 omgeschoold op de nieuwe voertuigen. Met deze nieuwe voertuigen gaan wij ons vervolgens opwerken voor de European Battlegroup (EUBG) 2018. 42 Pantserinfanteriebataljon levert hiervoor, met de Alfa, Bravo en Delta compagnie, de kern van de Infantry task Force I (ITF). De Charlie compagnie is voorzien om deel uit te maken van ITF-II, onder leiding van ons Belgische zusterbataljon Chasseurs des Ardennes.

42 pantserinfanteriebataljon levert daarnaast waarschijnlijk in het derde en vierde kwartaal van 2017 met respectievelijk de Bravo en de Alfa compagnie een bijdrage aan de enhanced forward presence (EFP) in Litouwen. Deze compagnie onder Duitse bataljonsleiding maakt deel uit van de reassurance measures van de NAVO. Voor onze compagnieën biedt deze missie ook een uitstekende kans om intensief met de nieuwe voertuigen te trainen.

Parallel aan de omscholing en de EFP integreert het bataljon een Belgische compagnie van het bataljon Bevrijding 5e linie en werkt hiermee op naar niveau V, ofwel bataljonsniveau. Dit alles om uit-

eindelijk vanaf 1 januari 2018 gereed te staan als Infantry Task Force voor de EUBG 2018-1. Hiernaast blijven wij in 2017 ook ruim aandacht houden voor regiments- en andere activiteiten. Begin volgend jaar worden de regimentsdiners van zowel de officieren als de onderofficieren gehouden en we willen twee beëdigingen organiseren in de provincie Limburg. Als hoogtepunt op dit vlak zie ik de regimentsweek in juli. Tijdens deze week zoeken we, in nauwe samenwerking met de Stichting Limburgse Jagers en de Veteranen Vereniging Limburgse Jagers, een combinatie van herdenken, beëdigen en reünie. Wanneer de voorbereidingen voorspoedig blijven verlopen hopen we in deze week ook de deuren te kunnen heropenen van Historische verzameling Limburgse Jagers in Oirschot. Ook zullen we in die week aandacht geven aan het 60 jarig bestaan van het bataljon. Tot slot mag ook het 25-jarig jubileum van het Reünie orkest Limburgse jagers niet onvermeld blijven.

Zoals ik aan het begin al introduceerde een intensief en uitdagend programma. Een programma dat ons bovendien in staat stelt om naar buiten toe te laten zien wat de grote toegevoegde waarde is van 42 Pantserinfanteriebataljon als full spectrum capable, gemotoriseerde capaciteit binnen de Koninklijke Landmacht. Rest mij U en de Uwen fijne Kerstdagen en een voorspoedig en gezond 2017 te wensen.

“LIMBURGSE JAGERS: SMERIG GOED!”

Limburgse Jagers, mannen en vrouwen, onderofficieren, officieren en Regimentsgenoten, jullie zijn enthousiaste, trouwe en zeer loyale mensen, jullie zetten een goede sfeer neer en jullie zijn hartstochtelijk. Onder alle zware omstandigheden tonen jullie de echte, ware Limburgse Jagers mentaliteit; doorgaan en nooit opgeven. Jullie zijn echte toppers en wel degelijk beter en zeker ook anders! Dank voor het fantastische afscheid en de mooie verhalen, testen en cadeaus die ik heb mogen ontvangen. Maar vooral dank voor het vertrouwen, de mooie verhalen en de steun die ik drie jaren van jullie allen heb ontvangen., Van Limburgse Jager tot officier, van nabestaande tot veteraan -, eenieder die bij ONS bataljon en Regiment horen, dankzij jullie ben ik een rijk en zeer vereerd man.

Ik dank ook alle gewonde kameraden, nabestaanden, veteranen, vrijwilligers, bataljonsleden, Regimentsleden, actief en niet-actief dienende en vooral al degene die ons bataljon en Regiment een warm hart toedragen en altijd klaar staan om daar te steunen en te helpen wanneer we elkaar nodig hebben.

Het zijn te veel personen om eenieder persoonlijk te danken maar ik hoop dat dat tijdens de fantastische commando-overdracht in Maastricht duidelijk is geworden. Een commando-overdracht waarbij we weer terug waren in onze provincie hoofdstad en de provincie waar wij onze roots hebben. Onze band met de provincie en de Limburgse bevolking is voor altijd en ligt zelfs vastgelegd in ons mooie regimentslied. Want 'wij marcheren door de straten, van ons mooie Limburgse land' en zullen dat altijd blijven doen.

Ik heb, met pijn in mijn hart, afscheid genomen van al mijn 'smerig goeie' mannen en vrouwen bij het '42 BLJ en het Regiment Limburgse Jagers. Het was een eer en genoeg om 3 jaar jullie commandant te hebben mogen zijn en met jullie te hebben mogen dienen voor Koning en Vaderland.

Limburgse Jagers: smerig goed!

Luitenant-kolonel
Ramon Jansen

IN MEMORIAM, LIMBURGSE JAGER KEES MEIJER

De Munga chauffeur van de staf van 42 BLJ is overleden. Kees, de trambestuurder uit Amsterdam, was vanaf het prille begin van de digitale tijd van ons Regiment present. Zoals een echte Amsterdammer betaamt een luis in de pels van ons website team. Kritiek hebben maar ook aanvullen en meeleven. Kees een man met een groot hart. Hij had uit zijn diensttijd in Seedorf een trauma meegenomen in zijn verdere leven. Hij had opdracht gekregen een rit uit te voeren, doch een van zijn collega's, Heinz Roll, had die van hem overgenomen. Juist in die rit kreeg Heinz een ongeval, waarbij hij het leven liet. Naast hem zat de kok van BLJ, Wim Hemker, die zwaar gewond raakte. Via onze Facebook pagina kwamen Kees en Wim in contact met elkaar. Twee "Amsterdamse" Jagers die op zoek gingen naar verwanten van hun overleden collega Heinz Roll. Via radio oproepen kregen ze contact met de broers van Heinz en bezochten hen. Een prachtig gebaar, wat de band toont die in die Seedorfse jaren was opgebouwd. Dat gaf Kees een gevoel van verwerking van dat moment dat hij moest ervaren dat niet hij maar Heinz in zijn jeep dat dodelijke ongeval kreeg. Maar ook dat hij weer een vriend kreeg aan Wim Hemker. Wim die van zeer nabij Kees heeft bijgestaan in zijn helaas onvermijdelijke overlijden door kanker. Wim die daar op Facebook nog steeds meedeelt hoe hij Kees mist.

Een beeld en gevoel dat vriendschap en kameraadschap eenmaal gevormd lang geleden zo'n impact kan hebben. Kees dank voor je Limburgse jager gevoel, dat je jaren hebt getoond tot de laatste momenten in je leven.

Nico Vroom

Met Kees herdenken we ook:

Sgt J. Laus (2-6 RI), Sld J. Renne (5-11 RI), LJ A. Toonen (FKLJ), Sld J. Kok (2-13 RI), Sld J. Heimans (2-6 RI), Sld F.A.M. Franken (Tijg Brig) Sgt P. Holsbergen (5-11 RI), Kol Vader (42 BLJ) Maj L.Jans (Depot RLJ) en allen waar het overlijden niet aan ons bekend is gemaakt.

DE ONTHULLING VAN ONS MONUMENT

Tekst | Amy Goedhart, stagiaire communicatie 42 BLJ

HET REGIMENT LIMBURGSE JAGERS EN HET 42 PANTSERINFANTERIEBATALJON LIMBURGSE JAGERS HEBBEN SINDS AFGELOPEN 29 JUNI WEER EEN VASTE EN HERKENBARE GEDENKPLAATS, WAAR JAARLIJKS ALLE GESNEUVELDE COLLEGA'S WORDEN HERDACHT. NA EEN LANGE REEKS VERHUIZINGEN HEEFT HET MONUMENT NU DE THUISBASIS VAN DE LIMBURGSE JAGERS IN OIRSCHOT BEREIKT.

De eerste herdenkingsplaats met monument van de Limburgse Jagers voor de gesneuvelden werd op 30 juni 1964 onthuld op de Frederik Hendrik-kazerne in Venlo. Dit monument was geïnitieerd door veteranen van 425e Bataljon Infanterie, waaronder de soldaat Eich. Op het monument werden in de loop van jaren bronzen gedenkplaten aangebracht met de namen van de gesneuvelden van de inzet in het voormalig Nederlands-Indië.

Door de sluiting van de Frederik Hendrik kazerne in 2001 moest noodgedwongen naar een nieuwe herdenkingsplaats worden gezocht. In de nog enige overgebleven kazerne in Limburg, de Van Horne-kazerne in Weert, werd een volledig nieuw monu-

ment opgericht, waar de ornamenten en uiteraard de plaquettes uit Venlo een plaats kregen. Het monument werd in de loop van de jaren uitgebreid met twee grote plaquettes waarop in aantallen per eenheid de gesneuvelden zijn vermeld sinds 1813, de oprichting van ons stamregiment van Phaff. Ook zijn plaquettes voor de gesneuvelden in de Koreaanse oorlog en die van de jongste missies in Irak en Afghanistan bijgeplaatst.

Door de sluiting van de Van Hornekazerne begin 2015 moest het monument wederom worden verplaatst en moest worden gezocht naar een nieuwe herdenkingsplaats. Deze plaats is gevonden op de Generaal-majoor de Ruyter van Steveninck

kazerne of wel de legerplaats Oirschot. Al 10 jaar, sinds het vertrek uit Seedorf, is deze kazerne de thuisbasis van 42 BLJ. De Limburgse Jagers vechten voor vrede en vrijheid overal ter wereld, maar beschermen ook onze burgers met nationale inzet

“Oirschot is een veilige thuis-haven.”

in Nederland. Oirschot is dan een veilige thuishaven waar men zich voorbereidt en weer thuiskomt. Het spreekt dan ook voor zich dat thuis in Oirschot het monument, met daarop de namen van hun gevallen kameraden, staat. Voor het monument is er een nieuw ontwerp gemaakt, waarin de plaquettes en oude ornamenten opnieuw een plaats hebben. De opening van het monument werd groots aangepakt. Op woensdag 29 juni stroomde de kazerne vol met veteranen, militairen buiten dienst, familieleden van gesneuvelden, de tijgerbrigade en andere betrokkenen en >>

**“Oud en jong
tezamen
om te gedenken.”**

geïnteresseerden. Mensen werden ontvangen met een uitgebreide Indische lunch en er vonden verschillende reünies plaats. Zo organiseerde VVRLJ, de veteranen vereniging, een reünie voor onder andere alle mensen die ooit uitgezonden zijn geweest onder de vleugels van het bataljon en ook leden van de oude tijgerbrigade, inmiddels op hoge leeftijd, kwamen weer bij elkaar.

Om de nauwe band tussen de provincie Limburg en de Limburgse Jagers te benadrukken heeft de Commissaris van de Koning van de provincie Limburg, gouverneur Theo Bovens, samen met de Regimentsoudste, Brigadegeneraal Querido het monument onthuld en ter herdenking aan de gesneuvelden een krans gelegd bij het monument. Ook hees de gouverneur samen met (destijds) Bataljonscommandant, overste Jansen, de vlag van 42BLJ.

Omdat de Limburgse Jagers een nauwe verbinding hebben met Limburg, wordt er hard aan gewerkt om het stuk grond waarop het monument is geplaatst Limburgs grondgebied te maken. Daarmee blijven de Limburgse Jagers toch nog een beetje in Limburg. Op dit moment is de intentie hiertoe vastgelegd, maar de toekomst zal uitwijzen of dit ook echt kan plaatsvinden. Aansluitend vond de ceremoniële opening van het monument plaats. Er werden door veel betrokkenen een krans of bloemen gelegd, waaronder de familieleden van de gesneuvelde militairen en veteranen waaronder de oud-soldaat Eich die zich in de vijftiger jaren van de vorige eeuw heeft ingezet voor het tot stand komen van ons monument.

We kunnen terugkijken op een mooie dag waarbij er feestelijk is gevierd dat het monument nu eindelijk de thuishaven van 42BLJ heeft bereikt, maar waarbij er ook met veel waardering en respect is teruggedacht aan de gesneuvelde militairen door de jaren heen.

TWEE WEKEN MODULE B

Tekst | Elnt Leenheer

IN WEEK 37 EN 38 STOND DE MODULE B VOOR DE A-GANZEN COMPAGNIE GEPLAND IN DE MARNEWAARD. DE MODULE B HOUDT IN DAT ER WORDT GEOEFEND MET HET VAN OPTREDEN IN VERSTEDELIJKT GEBIED (OVG) OP INDIVIDUEEL-, GROEPS-, PELOTONS- EN COMPAGNIESNIVEAU.

De eerste week stond in het teken van pelotonsacties en de tweede week werd de doorstart gemaakt naar compagnie-niveau. In dit artikel volgt een beschrijving van de module B om een beeld te geven van onze werkzaamheden.

Na een busreis van ruim 3.5 uur kwamen we aan in het hoge noorden. De weersomstandigheden waren rond de 30 graden en windstil. Ongelofelijk voor Marnewaardse

begripen, want meestal waait het hier hard en valt er veel regen. Zeker in combinatie met de OVG-uitrusting, MCTC-vest en scherfvest waren de weersomstandigheden pittig. Na de logistieke voorbereidingen en intropraatjes op de maandag waren we klaar voor de training.

De training werd geleid en gestuurd door de instructiegroep van de Marnewaard. Aan elk peloton werden twee instructeurs gekoppeld die gedurende twee weken zorgden voor de scenario's, commandovoering en evaluaties. Er liggen daar voldoende scenario's op de plank en de instructeurs hebben al vele pelotons voorbij zien komen, waardoor ze op een goede manier kunnen evalueren en de oefenvijand op juiste wijze instrueren om de leerdoelen te behalen.

De globale dagplanning zag er als volgt uit: van 07.00 tot 16.00 vonden twee of drie acties in het dorp plaats, daarna werd de commandovoering, inclusief alle terugkoppelingen, opgestart voor de volgende dag. >>

“Op mars
in Friesland.”

Tijdens de eerste week hebben we flink wat stappen kunnen maken met het peloton. Dit kon vooral doordat de focus volledig op het pelotonsniveau lag en dat er maatwerk geleverd kon worden met betrekking tot de leerbehoefte.

De tweede week werd de doorstart gemaakt naar compagniesniveau. Voor ons als compagnie de eerste actie met een nieuwe vierhoek (compagniesstaf) en zonder voertuigen. In totaal stonden er drie acties op

compagniesniveau gepland en voorafgaand aan de eerste actie had een staftraining plaatsgevonden. Gelukkig waren de weersomstandigheden in de tweede week ideaal. Tussen de 15 en 20 graden en een flauwe wind uit het zuiden. Hierdoor was de inzet van rook goed mogelijk, hetgeen essentieel is tijdens het OVG-gevecht. Tijdens deze acties kwamen veel facetten van het OVG-gevecht aan bod; de inbraak, voortzetten van de aanval, objectgerichte aanval en het doorberekenen van een hindernis of kanaliserend punt.

Om af te sluiten, we hebben twee mooie weken in Marnewaard gehad en zijn flink aan de bak geweest op niveau 3 en 4. Aan ons nu de taak om de gemaakte afspraken en leerpunten mee te nemen in de komende oefeningen. Dit zal in ons geval in week 43 en 44 in Hammelburg zijn.

★ SGT1 MICHAËL SCHRAUWEN

Ik ben Sgt1 Michaël Schrauwen en ben sinds 1 september 2016 werkzaam bij 42 BLJ als Incident Manager Senior (foxtrot) bij de Alfa compagnie. Op mijn veertiende was ik al klaar met de MAVO en ben aan het werk gegaan als apothekersassistent. Ik was jong, had het gevoel dat ik de wereld aankon en ging daarom op mijn zestiende op zoek naar een nieuwe uitdaging. Op de banenbeurs in Utrecht werd ik overtuigd dat defensie de ideale optie voor mij zou zijn: kon ik geld verdienen, voetballen en mijn rijbewijs halen. Bij de toelatingstest bleek ik fysiek sterk te zijn en

kwam bij het Korps Commando Troepen (KCT). Na hier in 11 jaar tijd verschillende functies te hebben vervuld, wilde ik mezelf graag ontwikkelen op het gebied van instructie en begeleiding. Zo kwam ik terecht bij School Zuid en het ROC. Hier heb ik mij bekwaamd op het gebied van Coaching. Dit wilde ik graag in de praktijk brengen en kwam zo bij 42 BLJ. Dat kwam bovendien goed uit omdat ik liever niet te ver van huis aan het werk wilde, om mijn gezinsleven nog enigszins combineren met mijn werk. Ik ben een ambitieus en gedreven persoon en ik heb veel zin om het beste te halen uit mijn nieuwe functie.

DE TRAINING VAN SCHIETVAARDIGHEID OP PELOTONSNIVEAU

Tekst | Commandant - ehd4

OP 28 EN 29 SEPTEMBER DIT JAAR HEBBEN DE GEVECHTSPELOTONS VAN DE ALFA 'GANZEN' COMPAGNIE ZICH NIVEAU 3 GECERTIFICEERD OP HET ARTILLERIE SCHIETKAMP (ASK) IN 'T HARDE. DE ALFA COMPAGNIE HEEFT IN OKTOBER EN NOVEMBER 2016 EEN OEFENING IN HAMMELBURG OP DE PLANNING. EEN EIS VOOR DEZE OEFENING IS DAT DE GEVECHTSPELOTONS NIVEAU 3 GECERTIFICEERD ZIJN.

Het jaarprogramma van een gevechtspeloton bestaat veelal uit schietoefeningen. Deze worden ook wel Live Fire Exercises (LFX) genoemd. Dit betekent dat de betreffende eenheid met scherpe munitie een oefening uitvoert. Een peloton gaat niet zomaar met de hele eenheid de baan over. Daarvoor moeten eerst de juiste stappen worden ondernomen om ervoor te zorgen dat het niveau van de eenheid hoog genoeg is. Dit om te voorkomen dat er gevaarlijke situaties ontstaan.

Een van die eerste stappen is het aanvangen met niveau 1, ofwel het individuele niveau. Dit houdt niets anders in dan dat de enkele schutter aan zijn basis schietvaardigheid werkt. Daarnaast wordt een begin

gemaakt aan een stuk 'Vuur en Beweging'. De schutter gaat samen met zijn buddy de baan over waarbij de nadruk, naast de schietvaardigheid, ligt op de onderlinge

“Een peloton gaat niet zomaar met de hele eenheid de baan over.”

coördinatie en communicatie. Deze oefeningen vinden veelal plaats op de schietbaan van Ruyter van Stevenick Kazerne en het Infanterie Schietkamp in de Harskamp. Nadat er een gedegen basis is gelegd

kunnen de groepen van het gevechtspeloton aan de slag: het niveau 2. Hier wordt coördinatie en communicatie extra interessant omdat vanaf dit niveau de vijand (klapschijf) geflankeerd en omtrokken kan worden. Voor de Sergeant groepscommandant wordt het nu belangrijk om goede afspraken te maken met zijn Korporaal plaatsvervanger om te voorkomen dat er op elkaar geschoten wordt.

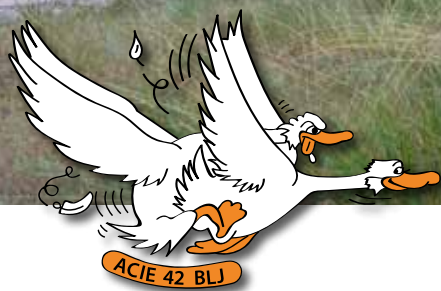
Wanneer de groep is onderworpen aan een certificering en deze succesvol heeft doorlopen kan er 'verzwarende' aan de oefeningen voor deze groep worden toegepast. Dit houdt bijvoorbeeld in dat naast de reguliere schietoefening er tegelijkertijd ook mag worden getraind op het omgaan met gewonden. Ook schieten bij duister is een verzwarende. Tot slot betekent een certificering op niveau 2 ook dat er mag worden aangevangen met de schietoefening op niveau 3: het peloton.

Omdat de oefening in het Duitse Hammelburg niveau 3 gecertificeerde pelotons vereist, hebben de gevechtspelotons >>

van de Alfa Compagnie succesvol op 28 en 29 september de certificering doorlopen. Deze vond plaats op de Kamperbaan op het ASK. Deze baan wordt gekenmerkt door een open vlakte met een eilandje van bomen in het midden. Dit betekent voor

de pelotons- en groepscommandant dat er gevarieerd moet worden in de formaties van verplaatsen. Doordat de Hoofd Schietinstructeur (HSI) de schijven op onvoorspelbare plekken heeft weggezet en op onverwachte momenten heeft laten

opkomen werd het peloton verrast. Zowel in de beweging als vanuit een sterke lijn heeft het peloton de schijven onder vuur genomen. Schiettechnisch komt er een hoop kijken bij een certificering. Er wordt gekeken naar het aantal schijven dat wordt getroffen, maar evengoed naar het aantal patronen dat wordt gevuld door het peloton. Het is dan ook aan de groepscommandant zijn sectoren onder de manschappen

“Uiteindelijk hebben alle pelotons een goed resultaat behaald.”

zo te verdelen dat er niet door meerdere personen op een schijf wordt gevuld. Daarbij moet hij kijken naar het verdelen van de wapens naargelang de schootsvelden: Minimi schutters focussen zich op doelen tussen 300 en 400 meter en de Colt schutters treffen de doelen dichterbij dan 300 meter. Uiteraard moet tijdens de uitvoering van de oefening de veiligheid in de hand zijn. De pelotonscommandant en groepscommandanten zien er op toe dat de lijn gehandhaafd blijft en dat de schutters in de juiste sectoren van elkaar blijven vuren.

Uiteindelijk hebben alle pelotons met goed resultaat de certificering doorlopen. Dit betekent dat de Alfa Compagnie gereed is voor de oefening in Hammelburg en dat de pelotons in het vervolg tijdens schietoefeningen extra uitgedaagd kunnen worden met verzwarende omstandigheden.

★ KPL STEVEN MÖLLMANN

Ik ben korporaal Steven. Tijdens mijn opleiding metaalbewerking heb ik stage gelopen bij defensie en zo kreeg ik een inkijkje in de manier van leven die daar bij hoort. Het vele sporten en het actieve leven sprak me aan en zo kwam ik 7 jaar geleden bij de landmacht terecht. Inmiddels ben ik al weer 6 jaar werkzaam bij de alfa compagnie van 42 BLJ. Het leukste aan dit werk vind ik de afwisseling. Geen dag

is hetzelfde, we gaan regelmatig op oefening en we zitten niet hele dagen op een kantoortje. Ik ben opgekomen als panzerfaust schutter, maar heb wegens bezuinigingen die opleiding nooit kunnen doen. Inmiddels ben ik opgeleid als boordschutter voor de Boxer, ons nieuwe voertuig. Ik ben een van de eerste mensen van het bataljon die hier voor is opgeleid, dus ik weet nog niet precies hoe de functie er uit komt te zien, maar ik heb er wel zin in.

URBAN BULLDOG

Tekst | TLNT Sven Berg, Commandant zware wapenspeloton B-cie, 42 BLJ

23 SEPTEMBER 2016. HET RUSTIGE GRENSDORPJE MARNEHUIZEN, GELEGEN TUSSEN DE LANDEN ALMARUM (FRIESLAND) EN ASTRIA (GRONINGEN) VERANDERT IN HET STRIJDTONEEL TUSSEN DE BULLDOG COMPAGNIE EN EEN FEL VERDEDIGENDE, IRREGULIER VECHTENDE VIJAND DIE VERGELIJKBAAR IS MET DE 'GROENE MANNETJES' IN OEKRAÏNE. VERSCHANST IN ENKELE DORPEN IN HET GRENSGEBIED VORMEN ZIJ EEN HARDNEKKIGE BEDREIGING VOOR DE VREDE EN STABILITEIT IN DE REGIO. AAN DE NATO RESPONSE FORCE DE TAAK ASTRIA BIJ TE STAAN IN HET HERNEMEN VAN DE VERLOREN GEBIEDEN.

CONTEXT

De Bravo compagnie bevindt zich in het opwerktraject naar EU Battlegroup in 2017 en een waarschijnlijke inzet in LITOUWEN medio 2017. Hiertoe werd van 23-9 tot en met 05-10 de module B gedraaid in MARNEWAARD. Het doel van de oefening: Optreden Verstedelijkt Gebied (OVG) skills en drills moeten vloeiend verlopen. Training op pelotons- en compagniesniveau met de focus op C2, ofwel verbindingen. Een mooie uitdaging waarbij de negentien nieuwe Limburgse Jagers binnen de compagnie direct een steile leercurve konden laten zien.

“OVG skills en drills moeten vloeiend verlopen.”

Een lange tijd is het conventionele gevecht in MARNEHUIZEN niet gebruikelijk geweest, maar met de verschuivende focus van stabiliserende operaties naar het gevecht in het volledige geweldspectrum is ook hier verandering in gekomen. Een reguliere vijand die optreedt met hybride oorlogvoeringtactieken is op het moderne slagveld niet langer ondenkbaar. Vandaar dat vechten met als vangrails 'de conventies van Geneve' een nieuwe dimensie geeft aan het optreden in verstedelijkt gebied.

OPERATION PURPLE RAID 260600ASEPT16

De eerste week stond in het teken van oefening op pelotonsniveau, waarbij verschillende pelotonsacties als opmaat dienden naar het gevecht op compagniesniveau. De raid op een vijandelijke Observatie Post (OP) buiten het oord MARNEHUIZEN vormde hierbij een beeldvormende actie in het overgaan van 'groen' optreden in het bos naar het OVG gevecht in een compound. Hieronder volgt het gevechtsverslag van de kpl Thomassen.

Vanaf het dropoff point (DOP), zetten wij de verplaatsing in richting het aanvaldoel 1 km verderop. Dit was een compound in een bosrand die zicht had op de opmarsroute van de compagnie naar het oord MARNEHUIZEN zelf. Onze opdracht was om deze OP te neutraliseren waarbij deze geen effect meer zou hebben op de compagniesopmars.

Schets van de verwachte situatie, gebruikt in de bevelsuitgifte.

Volgens plan is de snipergroep weggelegd fungerend als scherm om invloeden vanuit het oord te onderkennen en eventueel te neutraliseren met direct of indirect vuur. Een ander element met zwaardere wapens, waaronder de MAG, werd weggelegd met een andere invalshoek om het maximale zicht te verkrijgen op het aanvaldoel. Op uur u werd de actie ingezet en werd vervolgens een inbraak geforceerd.

Na een intens gevecht met verscheidene WIA's (gewonden) en KIA's (doden) aan beide zijden kon het compound uiteindelijk genomen worden. De vijand bood veel meer verzet dan aanvankelijk geanalyseerd en vocht door tot op de laatste man. Deze vastberaden en geharde vijand werd vervolgens de standaard in vervolg acties.

OPERATION NORTHERN BREACH 290100ASEPT16

In de vroege ochtend van 4 oktober verplaatst het zware wapenpeloton aangevuld met een sectie Sierra, ofwel snipers, zich richting de compagniesstartlijn. Doel: het verkennen van de startlijn, het inbraakpunt en de uitgangstellingen voor de aanvalspelotons. Absolute verplichting: niet onderkend worden. De oplossing hiervoor werd gevonden door op beide flanken het warmtebeeld van de SPIKE CLU (command launch unit) te gebruiken. Vanaf een kilometer afstand konden de flankerende teams intelupdates >>

Operation Bridgehead

Situatie bij bereiken lijn BONE.

Drone inzet boven Marnehuizen.

genereren om zo de verkennende ploeg te laten weten wanneer ze konden bewegen. Uiteindelijk resulteerde dit in een vloeiende start van de compagniesactie waarbij de oordrand ongehinderd genomen kon worden en het vijandelijk verzet pas effectief werd toen de lijn BONE bereikt was. Hierna werd het gevecht in de Vinexwijk een stuk moeilijker. De inzet van het SPIKE (anti-tank) systeem met de Dual Purpose Warhead op verschillende vijandelijke strong-

points maakte het uiteindelijk mogelijk de dorpskern te bereiken en veroveren.

**OPERATION BRIDGEHEAD
040700AOKT16**

Na de verkenning is de B-cie in uitgangsstelling gekomen ten zuiden en ten oosten van het oord. Het doel is een vijandelijk strongpoint op de oostoever in te nemen (misleiding) om vervolgens via zuid de rivier over te steken en een inbraak in de

dorpskern te forceren. Succes hangt af van het gebruik van voldoende rook en de misleidingsaanval op oost. Daarnaast is gebruik gemaakt van een drone om zo de vijandelijke posities en waarnemingsrichting te observeren.

Nadat de 'misleidingsaanval' vertragen heeft opgelopen lukt het initieel niet om voldoende momentum in de actie te behouden om ook de dorpskern volledig te beheersen. Echter is het brughoofd wel

“Voldoende rook.”

Inbraak oord onder dekking van rook.

succesvol gecreëerd aan de westzijde van het water en wordt de vijand door gerichte inzet van de SPIKE op strongpoints en op de vijandelijke CP gedwongen te vluchten.

OPERATION FINAL RESOLVE 050700AOKT16

De laatste actie in MARNEHUIZEN is in een bataljonsvorm gegoten. Dit houdt in dat er beperkingen zijn met flankerend optreden door vakgrenzen. Voor de B-cie betekent dit een frontale aanval vanuit west op de oordrand, waarbij het wel is toegestaan is dat de snipers buiten de eigen vakgrens optreden. Voor de vijand is de aanvalsrichting weinig verrassend en al direct bij de inbraak volgt er een confrontatie tussen een vijandelijke OP en de inbraakploeg. Wanneer deze OP is gelokaliseerd en uitgeschakeld met de SPIKE vindt de aanval voortgang.

De vijand is inmiddels aan het afbreken naar de dorpskern waarbij de snipers op de noordelijke flank verschillende strijders weten uit te schakelen. Het gevecht verloopt niet snel, maar wel gestructureerd.

Hierdoor is het voor het zware wapenpeloton mogelijk verschillende vaste vuurbasissen binnen het oord in te richten waardoor vrijwel alle naderingen van en naar vijandelijke objecten worden afgesloten. Het uiteindelijke effect hiervan is dat de vijand volledig gebonden is en wanneer er toch werd verplaatst dit meestal gepaard ging met slachtoffers aan vijandzijde.

Doordat de vijand gebonden is en continue gesleten wordt gaat de laatste fase van het gevecht onverwacht snel. Binnen 20 minuten worden de laatste huizen in de Vinexwijk genomen en het vijandelijk strongpoint in oranje 9. Hiermee is uiteindelijk de wil om te vechten van de vijand definitief gebroken.

LESSONS LEARNED

Module B is voor een groot deel van de compagnie een eyeopener geweest met betrekking tot het vechten in een groter verband: het vechten met geniesteun, vuursteun, gewondenafvoer en daarnaast het realisme van individuele fouten door gebruik van MCTC (Mobile Combat Trai-

ning Center), dat de treffers op voertuigen en personen simuleert. Op alle niveaus zijn er lessen geleerd, echter zal ik een er een paar uitlichten:

- **C2**, ofwel verbindingen. Houdt het net zo rustig en efficiënt als mogelijk, maak gebruik van een reservenet m.b.t. niet tactische informatie. Dwing eenieder korte, specifieke vijandmeldingen te doen.
- **OATDOEM**, ofwel bevelsuitgifte. Om alsnog een goed product neer te zetten bij weinig voorbereidingstijd is het nodig creatieve oplossingen te zoeken om het proces bondiger te maken. Ook pelotonscommandanten bij het FCBB (first commander back brief) van de compagnies commandant (CC) laten zijn indien mogelijk, een gedetailleerd waarschuwings-bevel en een FCBB aan de hand van rehearsal op de kaart zijn slechts enkele voorbeelden.
- **Momentum**. Er moet voortgang blijven zitten in het gevecht, dit betekent niet per definitie snelheid. Echter, wanneer het gevecht stagneert wordt je gesleten.

“De ware infanterist te voet.”

FCBB aan de hand van rehearsel op de kaart.

TOT SLOT

Optreden in verstedelijkt gebied is en blijft een van de mooiste en meest complexe taken in het infanteriegevecht. Met veel nieuwe Limburgse Jagers en vrijwel zonder tactische voertuigen heeft de B-cie dit ook zeker zo ervaren. Door een opvallend goede mindset is er een steile leercurve gezien en veel leerwinst behaald.

Gedurende module B is vooral opgevallen wat het optreden in het volledige geweldspectrum inhoudt met de 'conventies van Geneve' als leidraad. Doordat er weinig aanvullende Rules Of Engagement (ROE's) gehanteerd worden is het mogelijk een breder scala aan middelen te gebruiken binnen bebouwd gebied, mits de vijand deze bebouwing gebruikt als opstelling. De inzet van middelen als 81mm prox mortieren en de SPIKE antitank wapens geven com-

mandanten meer opties met betrekking tot het binden en uitschakelen van de vijand. Ook bewijst de beperkte inzet van een (civiele) drone dat er bij het OVG optreden behoefte is aan real time beeld om de vijand te lokaliseren en Battle Damage Assessment te kunnen uitvoeren op diepe doelen.

Gemotoriseerd optreden moet het vooral gaan hebben van bebost en bebouwd gebied omdat de middelen te licht zijn voor een confrontatie in het open veld met bijvoorbeeld tanks als vijand. Module B is een uitstekend middel om hierop te trainen aangezien MAR-NEHUZEN een relatief groot oefendorp is met (beperkt) gedekte naderingsmogelijkheden door bebost terrein. Met de EU battlegroup en Litouwen in het vooruitschiet is zo een grote eerste stap gezet richting teamoptreden.

PELOTONSDAGEN

Tekst | Martijn Kuijper

VOOR EEN GOED FUNCTIONEREND INFANTERIE PELOTON ZIJN EEN AANTAL DINGEN HEEL BELANGRIJK. GOEDE LEIDINGGEVENDEN, MANSCHAPPEN DIE HUN VAK EN FUNCTIE BEHEERSEN EN VEEL TRAINEN OM HET KUNNEN OP PEIL TE HOUDEN ZIJN EEN AANTAL GOEDE VOORBEELDEN. MAAR EEN VAN DE BELANGRIJKSTE DINGEN WAAR EEN MILITAIR HET VAN MOET HEBBEN IS VERTROUWEN IN EN KAMERAADSCHAP MET ZIJN COLLEGA'S. WE MOETEN TEN SLOTTE OP ELKAAR KUNNEN BOUWEN. NATUURLIJK ZIJN ER VEEL MANIEREN OM HIERAAN TE WERKEN EN EEN VAN DIE MANIEREN IS HET JAARLIJKS HOUDEN VAN DE ZOGENAAMDE 'PELOTONSDAG(EN)'.

Een pelotonsdag is een jaarlijks terugkerend fenomeen waar de desbetreffende eenheid een activiteit kiest ter de bevordering van het pelotonsproces. Wij van eenheid 6-C-Cie hebben het dit jaar als volgt aangepakt.

DE WEDSTRIJD

De eerste dag was in een wedstrijdvorm, individueel en op groepsniveau. Er kwamen 3 onderdelen aan bod: een kennis en vaardigheden gedeelte, een fysiek (sport) gedeelte en een tactisch gedeelte.

Bij het kennis en vaardigheden gedeelte deden we verschillende dingen, van het maken van een individuele kennistoets tot aan met de groep geblinddoekt wapens in en uit elkaar halen. Dit was deels om te kijken hoe het zit met de kennis, maar ook een stukje samenwerken kwam aan bod. Bij de sport kwamen we ook aardig aan

onze trekken. Met de hulp van onze LO/sport sergeant had de pelotonsleiding een leuke samenwerkingsopdracht opgezet die de groepen zo snel mogelijk moesten voltooien. Hindernisbaan, granaat gooien en tractorbanden 'flippen' werden gecombineerd tot een leuke en uitdagende samenwerkingsopdracht. >>

“Van het verleden leren.”

Voor het individuele sport gedeelte moesten we zo snel mogelijk over de zogenaamde survivalbaan, een soort hinderisbaan met touwen, waarbij de grond niet aangeraakt mag worden.

Bij het tactisch gedeelte van de pelotonsdag werd er een klein gevechts scenario opgezet waar de groep op moest reageren. Denk hierbij aan een stukje patrouille, contact met de vijand en het verzorgen en afvoeren van een gewonde.

Deze competitieve dag werd gezellig afgesloten met bier, pizza en het bekendmaken van de winnaars.

DE BATTLEFIELD TOUR

Het bataljon Limburgse Jagers is een eenheid met een zeer rijke historie, geschiedenis en historisch besef zijn ook zeer belangrijk binnen het bataljon. Wij zullen hen eren die ons zijn voorgegaan, is een zin die men vaak terughoort tijdens ceremonies. Omdat het ook ons peloton leuk leek om ons wat meer te verdiepen in de geschiedenis hadden we besloten om voor

de pelotonsdagen een zegeheten 'battlefield tour' op te zetten. Na wat opties aangehaald te hebben was het meerendeel van het peloton het erover eens, we zouden naar de Ardennen gaan en de route volgen die 'Kampfgruppe Peiper' in de tweede wereldoorlog tijdens het Ardennenoffensief genomen heeft. Elke groep kreeg een opdracht mee om een presentatie te maken over 1 van de 3 speciale locaties die we zouden aandoen: Lazereth, Malmedy en Stavelot. Hier zijn in de tweede wereldoorlog spraakmakende dingen gebeurd en je leert het meest over een onderwerp als

je de kennis zelf overdraagt aan anderen, vandaar de presentaties. Na een indrukwekkende dag terug in de tijd hebben we de dagen met een klapper afgesloten door een avondje te gaan stappen in Eindhoven.

Het waren 2 geslaagde dagen, we hebben gezweet, we hebben onze hersens aan het werk gezet, we hebben gestreden voor de winst, we hebben nieuwe dingen geleerd en natuurlijk hebben we ook ontzettend veel gelachen en lol gemaakt met elkaar.

Precies zoals een pelotonsdag hoort te zijn.

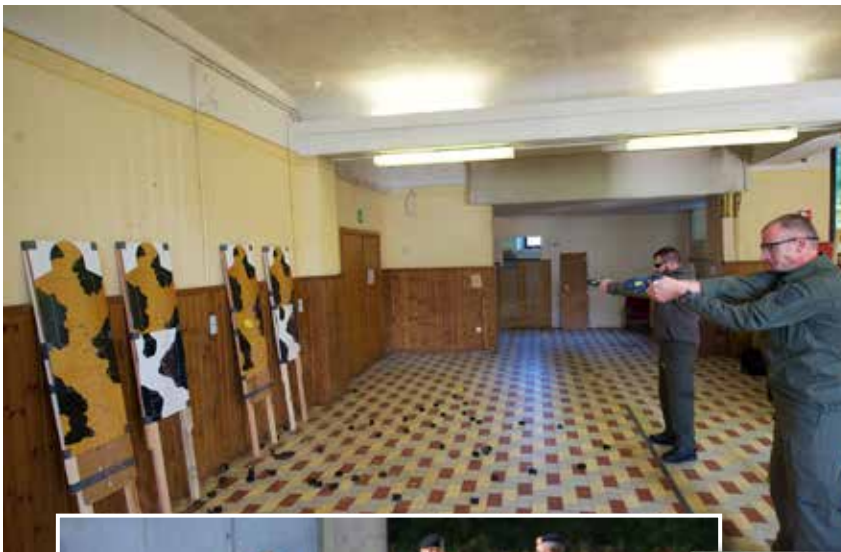
NATO NON-LETHAL TECHNOLOGY EXERCISE

Tekst | PC ehd

DE CHARLIE COMPAGNIE HEEFT VAN 19 T/M 30 SEPTEMBER 2016 DEEL GENOMEN AAN DE OEFENING NNTEX: NATO NON-LETHAL TECHNOLOGY EXERCISE. DIT IS EEN OEFENING OM DE NIET LETHALE WAPENS UIT TE TESTEN IN VERSCHILLENDE SCENARIO'S. HET IS VOOR NEDERLAND BELANGRIJK OM ZICH NIET STIL TE STAAN TIJDENS DE ONTWIKKELING VAN LETHALE WAPENS, DUS WORDT ER OOK ALTIJD GEKEKEN NAAR NIEUWE, NIET LETHALE, WAPENS.

De oefening was internationaal waarbij er vijf verschillende landen mee deden, namelijk België, Verenigde Staten, Engeland, Oostenrijk en Nederland. De vijf landen hadden allemaal een deel van een infanterie compagnie gestuurd. De samenstelling waarmee wij van de Charlie Eagle compagnie richting Elsenborn zijn gegaan was een gecombineerde groep bestaande uit snipers en mannen van het zware wapen peloton.

De oefening duurde twee weken, waarbij de eerste week vooral bestond uit het trainen op de nieuwe wapens en ontwikkelingen. Op de tweede dag zijn we naar verschillende schietbanen gegaan waar we een round robin hebben gedaan, zodat iedereen alle wapens heeft kunnen uittesten. Er waren 40 mm flashbangs op verschillende afstanden, granaten met rubberen balletjes, een waterkanon, lasers, luchtdruk wapens en een taser.

De volgende dag hebben we een training gehad met een baton (wapenstok). De training werd geleid door een Belgische militair. Veel van de technieken waren bij ons echter al bekend omdat bijna iedereen in het BvW peloton heeft gezeten toen wij met de Charlie compagnie in 2014 Compagnie in de West hebben gedraaid. BvW staat voor Beteugelen van Woelingen, dit peloton is getraind om een agressieve menigte te controleren in de lagere geweldspiraal.

“Realistische Training.”

VON-LETHAL

checkpoint moest uitbrengen, omdat er de dag erop in het dorp verkiezingen waren. Men wilde alleen nog maar personen en auto's in het gebied hebben, die gemachtigd waren om te stemmen, omdat ze bang waren dat er iets zou gebeuren. Het scenario draaide je twee keer, waarbij je de eerste keer alleen je basisuitrusting had en de tweede keer ook de niet lethale wapens mocht gebruiken. Hierbij was niets verplicht, we hoefden alleen de spullen te gebruiken die wij nodig vonden. Nadat wij twee keer het scenario hadden doorlopen waren wij klaar voor de dag en konden ons voor gaan bereiden op de volgende actie.

In de eerste week hebben we daarnaast nog demonstraties gehad met het X-net. Dit is een net dat ze op de grond leggen en wanneer hier een auto over heen rijdt, gaan zijn banden lek en het net gaat om zijn wielen zitten. Hierdoor komt alles vast te zitten en komt de auto tot stilstand. Ze hebben daarnaast laten zien wat er gebeurt als je een 40 mm flashbang op de voorruit van een auto schiet: door de klap die er af komt gaat deze door de ruit heen.

Nadat alle trainingen klaar waren zijn we langzaam richting de scenario's gegaan. Wat ze vooral belangrijk vonden om in beeld te brengen, is wat de Nederlandse militair doet met de non lethal wapens en wanneer hij overschakelt naar zijn lethale wapen.

In de tweede week waren wij aan de beurt om ons scenario te draaien. Het scenario was dat je met de groep een vehicle

De dag erna hadden we een actie in hetzelfde thema. We moesten een gebiedsbeveiliging doen om er voor te zorgen dat er alleen personen in het gebied waren die gemachtigd waren om te stemmen tijdens de verkiezingen. Met onze groep stonden we achter een slagboom en een rij met hescó's. Toen het scenario ging lopen had de oefenleiding ervoor gezorgd dat de "oefenvijand" zich tussen de burgers begaf. Wat hier bijzonder aan was, was dat er

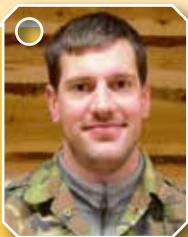

“Vreemde tegenstanders.”

TECHNOLOGY

onder de oefenvijand rijdende robotten waren die zich op dezelfde manier gedroegen als de menigte. Dit was voor ons een goede manier om te trainen, omdat we de wapensystemen nu ook op bewegende doelen konden uittesten.

Na twee weken geoefend te hebben in België kunnen de wetenschappers aan de slag met de evaluatieformulieren en beeldmateriaal wat wij hebben aangeleverd. Wanneer ze hier mee klaar zijn komen ze met een voorstel bij de NATO organisatie om verschillende middelen aan te kopen. Zo zien we over enige tijd mogelijk deze non-lethale wapens dus terug in het veld.

★ KPL LUC BERNTSEN

Ik ben korporaal Luc Berntsen, ik ben 30 jaar en sinds 5 jaar werkzaam bij 42 BLJ. Op dit moment is mijn functie plaatsvervangend groepscommandant bij de Charlie compagnie. Ik sta altijd paraat om de groepscommandant over te nemen en daarnaast houd ik onder andere in de gaten of iedereen zijn materiaal en basis militaire vaardigheden op orde heeft. Voordat ik bij defensie ging heb ik het CIOS (Centraal Instituut Opleiding Sportleiders) gedaan. Vanuit deze sportieve achtergrond leek het me leuk om bij defensie te gaan en zo kwam ik uiteindelijk bij de infanterie terecht. Ik vind het leuk om samen te werken en uitgedaagd te worden. Ook actie is uitdagend en mijn werk heel afwisselend. Als ik de kans krijg zou ik heel graag nog een keer op uitzending willen. Het maakt me niks uit waar naartoe, als ik maar mee mag!

PANTHER DELAY

Tekst | Elnt Niels

OM HET EERSTE HALF JAAR VAN 2016 OP EEN GROENE NOOT AF TE SLUITEN, VOND TUSSEN 4 JULI EN 15 JULI DE OEFENING PANTHER DELAY PLAATS.

Tijdens deze oefening werd de gehele Delta compagnie ingezet ten behoeve van een verdediging in de strook tussen Venray, Helmond en Oirschot. Het doel van de compagnie was om een vertragend gevecht te voeren, zodat de fictieve Alfa-

“Tijdens deze oefening werd de gehele Delta compagnie ingezet.”

en Bravo compagnie *blocking positions* konden innemen aan de Peel raamstelling, waar in de mei dagen van 1940 ons stamregiment 6RI heeft gevochten, om de vijand op te stoppen. De Charlie compagnie werd

vervolgens ingezet voor *clearing operations*, om de restante vijand terug over de Maas te drukken. Omdat dit de oefening op compagniesniveau onder eigen leiding in lange tijd was, stond de eerste week geheel in het teken van verkenningen en commandovoering. In het oogmerk van de commandant werd namelijk veel waarde gehecht aan een goede voorbereiding en coördinatie tussen de pelotons. Kenmerkend voor de eerste week waren dan ook de vele overleggen en daaruit vloeiende terugkoppelingen tussen de verschillende eenheden en de compagniesstaf.

DE RIPS

Op maandag 11 juli betrok de compagnie gefaseerd de *Tactical Assembly Area Panther* nabij het dorp “De Rips”. Eenmaal daar aangekomen vonden de laatste voorbereidingen, afstemmingen en herstellingen plaats en vertrok het verkenningspeloton

na het invallen van de duisternis naar twee observatieposten aan de Maas. De verwachting was dat de oprukkende vijand uit het Oosten vanaf dinsdagnacht de Maas zou proberen over te steken en daarbij gebruik wilde maken van doorwaadbare locaties en een tweetal veerponten. Deze veerponten diende door het verkenningspeloton onder waarneming gehouden te worden, terwijl de twee anti-tankpelotons opstellingen inrichtten ten einde zo veel mogelijk oprukkende vijandelijke voertuigen uit te schakelen (*sensor-shooter concept*).

POSITIE AAN DE MAAS

Tijdens het vertragende gevecht werd de inzet van indirect vuur essentieel geacht en zodoende was er een grote rol wegge-

“Belangstelling te over.”

legd voor de mortieren en het Fire Support Team (FST). Nadat alle posities waren ingenomen vond er dinsdag een aantal *rehearsals* plaats en was om 22:30u de compagnie gereed voor het verdragend gevecht. De

volgende ochtend bij dag aanbreken verschenen de eerste vijandelijke verkenners aan de oostelijke oever van de Maas. Deze werden aangegrepen met indirect vuur. Een aantal voertuigen wist hier aan te ont-

snappen en de Maas over te steken, maar werden door de anti-tank pelotons vrijwel direct daarna uitgeschakeld. Gedurende de dag probeerden meerdere vijandelijke verkenningseenheden de Maas over te steken met behulp van de veerponten.

VERTRAGEND GEVECHT

Donderdagochtend was de vijandelijke hoofdmacht aan de Maas gearriveerd. Vanaf dit moment werd het verdragend gevecht gevoerd, veel indirect vuur, veel coördinatie tussen de pelotons om elkaar op de hoogte te houden van de vijandelijke bewegingen. Om vervolgens de vijand te slijten door de anti-tank-pelotons, FST en de mortieren. Door middel van goed verkende opstellingen in combinatie met grote schootsvelden wisten zij veel vijandelijke *high-payoff targets* aan te grijpen en uit te schakelen. Hoewel de SPIKE op dat moment nog niet in gebruik was, wisten de ervaren GILL schutters en commandanten van de anti-tankpelotons de vijand zware klappen toe te dienen, voordat deze de posities van de Alfa en Bravo compagnieën konden bereiken. >>

het vrij snel onder de knie. De onderlinge communicatie en coördinatie tussen de pelotons, een van de speerpunten tijdens deze oefening, liet weinig te wensen over en dat resulteerde bij alle eenheden tot een goede *situational awareness* en veel vijandelijke slachtoffers.

“Panther Delay stond in het teken van de verdediging.”

Panther Delay stond in het teken van de verdediging, waarbinnen de Delta compagnie rand voorwaardelijk was door het vertragend gevecht uit te voeren. Dit was met een manoeuvre ondersteuning compagnie (manostcie) nog nooit beoefend. De afgelopen jaren lag de focus op de aanval, maar de recente ontwikkelingen hebben aangetoond dat de verdediging ook beoefend moet worden. Aan het eind van de oefening was er op donderdagavond tijd voor een feestje bij de Piroc hut, waarbij een drietal welpjes na het succesvol afleggen van de test mochten toetreden tot de Zwarte Panthers.

Operatieschets Panther Delay

In de namiddag was de vijand voldoende vertraagd en behoorlijk gesleten. Dit was het moment om gefaseerd eigen linies te doorschrijden en namen de Bravo- en Alfa compagnie het gevecht over.

TRAINING EN SCHOOLKINDEREN

Tijdens het gevecht raakten de gelegenhedswaarnemers van de pelotons, het FST en de mortieren beter op elkaar ingespeeld en wisten de vijand zodoende veel schade toe te brengen. Ook is de compagniestaf

geprikkeld, doordat de commando post in het oord “de Rips” betrokken was. Dit zorgde voor veel aandacht vanuit de bevolking en schoolkinderen. De ideale gelegenheid om de lokale bevolking kennis te laten maken met de diverse voertuigen. Ook heeft de compagniestaf een aantal lessen verzorgd op de basisschool, om vervolgens de kinderen gecamoufleerd terug te sturen naar de klas. Tijdens *Panther Delay* werd er tevens voor het eerst gebruikt gemaakt van ELIAS. De meeste bedienaars hadden

★ LT PETER STOPA

“Ik ben de eerste luitenant Peter Stopa. Sinds april ben ik geplaatst als Forward Observer (FO) bij het Fire Support Team (FST) van de Delta “zwarte panter” Compagnie. Ik ben 32 jaar, getrouwd en woonachtig in Hendrik Ido Ambacht. Sinds ik aan mijn nieuwe functie ben begonnen, ben ik vooral bezig met het afronden van mijn Qualified Forward Observer (QFO) traject. Dit is essentieel om “zelfstandig” als Forward Observer te mogen werken. Naast het QFO-traject ben ik met mijn collega’s van het FST vooral bezig met training op individueel- en groepsniveau, het opleiden en trainen van de gelegenhedswaarnemers en het trainen van de integratie van vuursteun in het optreden van de Delta compagnie. Naast werk interesseer ik mij in de krijgshistorie, met name in de tweede wereldoorlog en de koude oorlog. Ter ontspanning ga ik graag een rondje mountainbiken, hardlopen of een avondje uit met mijn vrouw en/of vrienden.”

SERGEANT CAFFA, ZWARTE PANTER

Tekst | M.J.Caffa

DE DELTA "ZWARTE PANTER" COMPAGNIE VAN 42 BLJ ONTLEENT ZIJN NAAM AAN HET STAMREGIMENT 5-6 R.I. HET IS EEN EER DE TRADITIES VAN DEZE EENHEID TE MOGEN BEWAREN. WIJ DRAGEN ONZE "OUD" PANTERS EEN WARM HART TOE EN BETREKKEN ZE DAAR WAAR MOGELIJK BIJ ONZE ACTIVITEITEN. HET ONDERSTAANDE VERHAAL VERTELT HOE DE HEER CAFFA ALS ZOON VAN EEN INDIËGANGER TEGEN ZIJN VADER OP KEEK ALS HIJ VERTELDE OVER WAT HIJ ALLEMAAL HAD MEEGEMAAKT TIJDENS ZIJN PERIODE IN NEDERLANDS INDIË. HET STUK VERTELT IETS OVER DE GESCHIEDENIS VAN 5-6 R.I., MAAR IS DAARNAAST IK OOK EEN GOEDE WEERGAVE VAN HOE UITZENDINGEN TOEN EN NU DOOR HET THUISFRONT WORDEN ERVAREN.

Mijn naam is Mario Johannes Caffa, geboren in 1959. Mijn vader, Carel Johannes Marinus Caffa, geboren in 1927, was onderofficier in de 5-6 RI, de Zwarte Panters. Hij heeft van 1948 tot 1950 deelgenomen aan de politionele acties. In dit artikel beschrijf ik hoe ik alles over die periode en wat daarmee samenhang in de overlevering heb meegekregen.

De klewang hing jarenlang aan de muur. Als een stille getuige van een voor mij onbekend verleden. Het was een beetje

gekromd. Vreemd, een zwaard was toch altijd recht? Maar het was het zwaard van mijn vader, daar had hij in 'de oorlog' mee gevochten! Het zou tot zeker mijn tienerjaren vanaf de jaren 70 duren voordat ik ging beseffen dat er een andere oorlog is geweest dan WO II. De oorlog waarin mijn vader gevochten had, die in Indonesië.

Ieder jaar gingen mijn ouders naar het carnaval in Venlo, want daar woonden hun vrienden, kameraden van mijn vader uit de oorlog. Het ging om de band van >>>

mijn vader met zijn kameraden. Ik begon te beseffen dat dit niet zomaar goede kennissen waren van mijn ouders, maar dat dit dieper zat.

VRAGEN EN MEER VRAGEN

Ik begon steeds meer vragen te stellen over mijn vaders tijd in de oorlog in Nederlands Indië, want ik wilde het graag begrijpen. Ik was ook wel benieuwd geworden naar spannende avonturen die mijn vader daar had meegemaakt.

Mijn vader begon steeds meer te vertellen over de avonturen die hij had meegemaakt, althans voor mij waren het avonturen. Later zou ik pas beseffen dat alles noch door hem noch door al zijn kameraden als een avontuur werd beschouwd. Hij vertelde hoe hij eens met een jeep op een mijn was gereden. Zijn voortanden moesten operatief uit zijn gehemelte worden verwijderd. Ook was hij eens, al schuilend bij een beschieting, op een sawa-slang gaan zitten, aannemende dat het een boomstronk was. Door al zijn ervaringen met slangen heeft mijn vader een ofidiofobie (slangenfobie) ontwikkeld; hij heeft nooit meer op tv één slang kunnen zien zonder er nachtmerries van te krijgen.

Hij moet een beschermengel gehad, zoveel geluk als dat mijn vader heeft gehad, maar mijn vader schepte er nooit over op! Hij deelde die verhalen met mij en mijn broer alleen wanneer wij daar zelf om vroegen. En aan een paar jonge tieners ga je niet de meest gruwelijke details vertellen. Al zijn verhalen maakten behoorlijk indruk op mij. Best wel 'stoer' om een vader te hebben die al dat soort dingen had meegemaakt, vond ik.

AUTOBIOGRAFIE

In de tijd dat mijn vader met de VUT ging ontwikkelde hij zich tot niet geheel onverdienstelijke amateur goud- en zilversmit. Het was ook in die tijd dat ik mijn vader vroeg of het geen goed idee was als hij alles wat hij in Indië had meegemaakt op papier zou gaan zetten, zodat al zijn 'avonturen' voor het nageslacht bewaard zouden blijven. Gericht aan mijn broer en mij heeft hij van de eerste tot de laatste dag in Indië beschreven wat hij heeft meegemaakt. Niet

alleen de gebeurtenissen, maar ook zijn persoonlijke gevoelens daarbij. Het is een zeer indrukwekkend autobiografisch verhaal geworden van wel 125 pagina's groot! Lange tijd heb ik zijn verhaal niet willen lezen. Het voelde voor mij alsof hij al overleden was als ik erin ging lezen, maar gelukkig is daar verandering in gekomen.

BEELD IN SAMENLEVING

Zo ben ik dan toch ook zijn verhaal over Indië gaan lezen. Niet meer door de ogen van een sensatiebeluste tiener, maar door die van een inmiddels zelf licht gerijpte vader. Mijn ogen zijn hierdoor wel wat verder opengegaan. Het was mij wel al duidelijk dat vele kameraden trauma's hadden overgehouden aan de politioele acties. Was het niet door de verschrikkingen daar, dan was het vermoedelijk wel de frustratie van de miskenning door de Nederlandse staat na hun terugkeer (het onderwerp werd maar het liefst genegeerd). Of het is de overbelichting geweest van de misstappen van enkelen in Indië, die nu nog steeds zorgen voor een zo onterecht en eenzijdig negatief beeld van die meer dan 100.000 mannen die voor ons vaderland in Indië hebben gevochten.

Hoe is het dan mijn vader vergaan? Is hij ook, gekweld door het politieke stilzwijgen of door de verschrikkelijke gebeurtenissen daar in dat verre Indië, gebukt gegaan onder allerlei trauma's? Ik durf wel volmondig te zeggen dat dat niet het geval is. Mijn vader heeft Goddank de kracht gehad en een juiste, positieve levenshouding kunnen aanhouden om die periode in zijn leven een plaats te geven. Dankbaar om het overleefd te hebben en dankbaar voor de aldaar ontstane kameradschap, die hij altijd heeft gekoesterd. Niet alleen tijdens het jaarlijkse Carnaval, maar ook tijdens zijn trouwe bezoeken aan de jaarlijkse 5-6 reünies. Hij was er ieder jaar, tot aan de laatste in 2012. Ik heb het als een eer mogen ervaren om hem bij die laatste reünie te vergezellen en om kennis te hebben kunnen maken met al zijn overgebleven kameraden.

Mocht het nog niet duidelijk zijn geworden in dit verhaal, laat ik dan afronden met te zeggen dat ik er trots op ben om een zoon te zijn van Carel Johannes Marinus Caffa, sergeant 5-6 R.I. de Zwarte Panters, lichtung 1947, legernummer 27.08.16.079.

**“De Laatste
der Oude Panters.”**

COMMANDO OVERDRACHT

Tekst | N.C.S.Vroom

EN NATUURLIJK UN HIEL WERM WELKOM OAN DE SJOENSTE LUIJ DIE HEIJ VAANDOAG OANWEZIG ZIEN OP DE VRIETHOF: UT PUBLIEK! ALLE LEDEN VAN DE LIMBURGSE JAGERS FAMILIE HOOPE DAT GEER GOAT GENEETE VAAN UN SJIEKE CEREMONIE. OF GER NOE OET EIJSDEN KOMP, OF VAAN MOOK, VAAN SOLDAT TOT GENEROAL HOPE VEER VAAN GANSER HARTE DAT T UN GEDINKWAARDIG MOMINT WEURT HEIJ IN DE HOOFDSTAD VAAN LIMBURG.

Met bovenstaande mooie "Mestreechse" zinnen opende de Kapitein adjudant van het Regiment, Kapitein van Sint Fiet, de ceremonie van de commando-overdracht van het Regiment. Altijd een belangrijk moment als de hoogste chef van het Regiment en 42 Bataljon LJ zijn functie overdraagt aan een collega. Een tijdperk wordt afgesloten en een nieuwe commandant treedt aan. Het commando voeren is geen sinecure zeker als er in crises situaties of locaties moet worden opgetreden, maar geeft ook veel voldoening om de functie te mogen bekleden. Er iets van jezelf in kunnen leggen en zo een bijdrage te leveren aan de krijgsmacht en ons land.

Op 2 september jl was het zover dat Luitenant-kolonel Ramon Jansen met het overgeven van het Regimentsvaandel aan Luitenant-kolonel Ralf Goossens symbolisch het commando over Regiment en bataljon overdroeg. En wel in de hoofdstad van de provincie, waar overste Jansen zijn jagers in de afgelopen drie jaar vele malen heeft laten marcheren door de straten,

zoals in onze regimentsmars is verwoord. Op de zgn "Place d'Armes" van de stad, het Vrijthof, waar in vroeger tijden vele militaire ceremonieën zijn gehouden, zoals de commando-overdrachten in 1992 en 2006 en in 1994 de openbare beëdiging van leden van 42 BLJ, kort voor hun vertrek naar het crisisgebied in Bosnië. Een bijzonder moment in de historie van ons Regiment.

Het Bataljon stond maximaal aangetreden in diverse uniformen van kahki, wit, camo en het Fanfarekorps Bereden Wapens zelfs in ons prachtige door de Limburgse bevolking geschonken ceremoniële uniform. Aangevuld met een detachement van de Schutterijen van Valkenburg en Maastricht.

Voor overste Jansen met enige weemoed zijn commando overdroeg, gaf hij een terugblik over de periode waar hij het regiment en bataljon heeft mogen leiden.

Toen ik in september 2013 het commando over het bataljon en Regiment overnam, was ik een trots en blij man. Ik verheugde

me op de vele mooie oefeningen en eervolle activiteiten die in het vooruitzicht lagen; en gelukkig heeft dat allemaal ook plaatsgevonden. Maar ik stelde toen ook dat we onzekere tijden tegemoet zouden gaan en de reorganisatie voor het bataljon, en daarmee ook het regiment, veel onrust zou brengen. En nog steeds is het niet voorbij en is ONS bataljon, nog steeds niet volledig uitgerust met de juiste voertuigen, wapens en verbindingen. Zaken die toch echt goed geregeld moeten worden in de zeer onrustige en gevaarlijke wereld van vandaag en morgen.

Maar één ding kan ik zeker stellen; met onze mannen en vrouwen, allen dienend bij de Limburgse Jagers zit het goed. Gevechtsgereed, gevechtsbereid, vakmannen en vrouwen die elke dag er naar streven om nog beter te worden. Vol met eer, passie voor hun vak, tikje arrogant en met een Esprit de Corps. Mede ingegeven door ons grote Regimentsgevoel waarbij we al maten en kameraden die ons helaas zijn ontvallen, blijven eren en in herinnering houden.

Terugkijkend naar de afgelopen jaren als commandant, zie ik veel gezichten voor me langs trekken, met allemaal verhalen die me altijd bij zullen blijven en die een blijvende herinnering en verbondenheid opleveren – of je nu Limburgse Jager bent of majoor; het maakt niets uit.

We hebben veel meegemaakt als Regiment en als bataljon. 42 BLJ heeft met met de CV90's en Fenneks intensief opgewerkt om operationeel gereed te zijn. Met grote oefeningen in Duitsland, Hongarije en Noorwegen en vele kleinere oefeningen en tientallen cursussen is ons dat gelukt. Samen met de onze collega's van 412 Pagnie, 132 Herstelpeloton en het 2e Geneeskundige peloton hebben we de Bataljonstaakgroep geformeerd; bijna 1000 mannen en vrouwen, en stonden we 9 maanden klaar voor Volk en Vaderland. Een inzet voor de gehele 'battlegroup' is er, helaas, niet geweest maar kleinere missies voor >>

“De spanning is eraf.”

pelotons, groepen en individuele wel. Afgelopen jaren is bijna 80% van ons bataljon ingezet in Mali, Jordanië en diverse Afrikaanse landen en zelfs bij de inzet aan de grenzen van Zuid-Europa. En ook zijn we veelvuldig nationaal ingezet, ter ondersteuning van justitie en politie en dus voor vrede en veiligheid. En als commandant mocht ik telkens weer positieve berichten ontvangen over dé Limburgse Jagers. Intussen werd onze brigade omgevormd naar een Lichte Brigade en leverden we de pantservoertuigen in. Door allerlei factoren zijn de nieuwe voertuigen nog niet binnen maar dat gaf ons afgelopen jaar de kans om te voet aan de slag te gaan

Naast het vele oefenen hebben we veelvuldig dankbare Regimentsactiviteiten uitgevoerd. We hebben kameraden uit de 2e Wereld Oorlog naar hun laatste rustplaats begeleidt, jaarlijks herdenken wij onze gesneuvelde kameraden, op de kazerne in Oirschot maar ook bij diverse plaatsen in Limburg, Brabant en aan de Maas. We zijn actief betrokken bij veteranendagen en reünies van o.a. de Indië-gangers maar ook meer recentere missies. Want Limburgse Jagers eren hen, die hen zijn voorgedaan. De jaarlijkse Phaffdag, Regimentsdiners, onthullingen van schilderijen en plaquettes, overige happenings in Limburg en omstreken de Limburgse Jagers waren erbij!

Ik beseft dat ik maar een kleine greep doe uit de vele activiteiten die wij als bataljon en Regiment hebben uitgevoerd en wil niemand tekort doen. Maar alle happenings,

oefeningen, herdenkingen en verhalen staan in mijn geheugen gegrift. En ik weet zeker, ook in die van jullie.

De samenhang en kameraadschap binnen ons bataljon en Regiment is sterk, ik heb enorm genoten van de sfeer tijdens alle oefeningen en andere unieke regimentsmomenten. Leiderschap binnen onze eenheid wordt enorm gewaardeerd; op elk niveau en daarbij hebben we veel voor

“Als commandant mocht ik telkens weer positieve berichten ontvangen over dé Limburgse Jagers.”

elkaar. Limburgse Jagers gaan voor elkaar door het vuur! Dit alles zorgt er voor dat ik een ongelooflijk vertrouwen had en heb in onze mannen en vrouwen. Dat houdt namelijk in dat we samen delen in goede en in slechte situaties. Cohesie, leiderschap en voor elkaar opkomen; wat een ‘smerig goeie’ mix van dingen. En dat hebben we keihard nodig om minder leuke momenten en zaken een plek te geven: geen opleidingen krijgen, niet goed geïnformeerd zijn over organisatieontwikkelingen, personeelsbeleid, uitzendingen die niet doorgingen en het niet of onvoldoende hebben van juist materiaal, zoals wapens, munitie, verbindingen en voertuigen. Zaken waar jullie en ook veel andere eenheden moeite mee hebben. Waar we al lang mee worstelen, waar verbetering tergend traag verloopt. En waarvan ik heb aangegeven dat het

extra geld voor Defensie daar zeker een positieve invloed op zal hebben. Maar het effect ergens in 2017 pas zichtbaar zal zijn. Gelukkig zien we voorzichtig aan langzaam al verbetering in ons materieelbestand; dat geeft goede hoop.

Naast voornoemde terugblik bedankte hij in aanwezigheid van vele gasten waaronder de Gouverneur van Limburg, drs T. Bovens, de Loco burgemeester van Maastricht, de heer Aarts, Commandant van de 13 Lichte brigade, brigade-generaal Koot vele militaire en civiele genodigden, deelnemende eenheden als de schutterijen van Maastricht en Valkenburg, alle leden van het bataljon, jagers, onderofficieren officieren onder het commando van majoor Blok voor hun inzet in de afgelopen drie jaar. Niet werden vergeten de ondersteunende eenheden van de brigade, de leden van de Stichting Regiment Limburgse jagers die het blad, website en historische verzameling bestieren en oude veteranen bijstaan. De Veteranen vereniging, die zoveel beschutting geeft aan de steeds grotere schare jonge veteranen, die soms lichamelijk of geestelijk verwond zijn, de nabestaanden van hen, die niet meer van missies terugkeerden. En dankte uiteraard zijn voorbeeld en mentor en nestor in het Regiment, Kapitein bd Karel van Dreumel.

Zijn speerpunt, de link met de Provincie Limburg verwoordde hij aldus;

Karel staat symbool voor datgene wat ons Regiment zo sterk maakt: saamhorigheid, kameraadschap en verbondenheid. Maar ook de relatie met onze mooie provincie en de Limburgse steden en dorpen. Bijna alle beëdigingen hebben we de afgelopen drie jaren in Limburg gehouden. En zelfs nu ons monument een, overigens mooie plek, in Oirschot (dus Brabant) heeft gekregen, is onder aanvoering van onze gouverneur; dhr. Bovens, de TaskForce hard bezig om die locatie op de kazerne, Limburgs grondgebied te maken. Limburg breidt uit zelfs middels erfpacht ;-)

Onze band met de provincie en de Limburgse bevolking is voor altijd en ligt zelfs vastgelegd in ons mooie regimentslied. Want wij marcheren door de straten, van ons mooie Limburgse land” en zullen dat blijven doen.

Als symbool van dank aan allen moest korporaal Custers zich melden bij zijn Overste, waarover deze zei;

Mocht u, dames en heren, overigens het idee hebben dat binnen ons bataljon en Regiment allemaal koorknaapjes zitten, dan heeft u het mis. Het gezegde 'met boeven vang je boeven' gaat veelvuldig op. En juist zulke kerels en meiden moeten we hebben; voor de duvel niet bang; niet weglopen voor verantwoordelijkheden; opkomen voor eigen principes maar ook voor de waarden en normen van Defensie. Maar bovenal durven en kunnen vechten onder zware omstandigheden, altijd streven om beter te worden en nooit genoeg nemen met het bekende '6-je'. Hier naast mij staat het levende bewijs! Als kader en commandanten moeten wij oog hebben voor het fantastische 'menselijke kapitaal' dat wij

binnen onze organisatie hebben. Herken deze mensen en coach hen, want zij bepalen onze kracht, en niet onze 'spullen'.

En voor hij definitief het vaandel overdroeg bedankte hij zijn echtgenote Melanie en kinderen Bas en Lotte voor de steun als thuisfront in het verre Steenwijk met uiteraard een mooie bos bloemen en zakken met schuimpjes.

Met een introductie van zijn opvolger overste Ralf Goossens en het symbolisch overdragen van het commando over Regiment en bataljon deed overste Jansen letterlijk een stap terug.

De kersverse commandant dankte zijn voorganger voor zijn inzet en gaf in een kort woord zijn vrouwen en mannen aan waar het in de komende jaren om gaat. Het

nieuwe voertuig de Boxer die instroomt, de training om gereed te staan voor de European BattleGroup. Maar ook verder gaan met zich ontwikkelen op elke functie en saamhorig de taken uit te voeren die ons worden opgedragen.

Met een daverend schot uit het kanon van de Jonge en Oude Loffelijke Schutterij der Stadt en Vrijheid van Valckenborch werd de ceremonie afgesloten. Waarna overste Jansen met echtgenote en kinderen op de legendarische Dikke DAF YA 328 met twee rondgangen over het Vrijthof reed naar de Grote of Militaire Sociëteit.

Voor dit eeuwenoud gebouw gaf het Reunie-orkest Limburgse Jagers onder leiding van Jos Stoffels een serenade ter ere van de aftredende Regimentscommandant. Deze gaf na afloop met zijn opvolger een druk bezochte receptie met vele bekende Regimentsgezichten, collega's van nevenonderdelen van de 13 Brigade en collega Regimentscommandanten. Met toespraken van de brigadecommandant, de schoonvader en vader van Overste Jansen en de Voorzitter van de Stichting RLJ werd de receptie afgesloten.

Het tijdperk "Jansen" is afgesloten, tijdperk "Goossens" kan aanvangen.

HIGHLAND HUNTER SCHOTLAND

Tekst | Amy Goedhart, stagiaire communicatie 42 BLJ

AFGELOPEN JULI VERTROKKEN DE ALFA, BRAVO EN CHARLIE COMPAGNIE VAN 42 BLJ VOOR TWEE WEKEN NAAR HET MOOIE, MAAR REGENACHTIGE SCHOTLAND. HIER ZOU DE OEFENING HIGHLAND HUNTER PLAATSVINDEN. HET DOEL VAN DEZE OEFENING WAS HET OEFENEN MET HET UITVOEREN VAN ACTIES IN HEUVELACHTIG TERREIN.

Op zaterdag 2 juli arriveerden langzaam maar zeker de Limburgse Jagers op het kamp in Garelochhead. Het kamp wordt niet vaak gebruikt door infanteristen, maar voornamelijk door de marine. De ligging aan het meer 'Gare Loch' dat uitloopt op de zee maakt deze basis namelijk ideaal voor marine oefeningen. Het kamp heeft uitzicht op de Her Majesty Naval Base Clyde, vanuit waar de Schotse onderzeeërs aankomen en vertrekken, en is verder omringd door groene heuvels.

Het eerste weekend stond in het teken van voorbereiding. Al snel was iedereen geïnstalleerd op het oefenkamp en lagen de slaapzalen vol groene slaapzakken, gecamoufleerde tassen, en kisten. Langzaam maar zeker werden ook de kantoren voor

de bataljonsstaf ingericht en werd er een tijdelijke fitnesszaal geopend; het kamp stond klaar voor twee weken oefening. Voor de oefening hadden alle compagnieën de vrijheid gekregen om hun eigen oefenprogramma in te richten. De Bravo compagnie trok zodoende in de eerste week in zijn geheel rond door het heuvelachtige Schotse landschap en liep iedere dag een lange tocht om te wennen aan het gebied en het type omgeving. Het lopen werd afgewisseld met een lesje in het bouwen van onderkomens, waarin de compagnie vervolgens ook sliep.

De Alfa en Charlie compagnie startten daarentegen de eerste week met een doorwisselschema waarbij alle pelotons per dag een ander type training doorliepen.

Tochten door het heuvellandschap, tactische oefeningen, oefening in verstedelijkt gebied, het volgen van lessen en sporten, alles kwam aan bod.

Als stagiair kreeg ik de gelegenheid om met een peloton van de Charlie compagnie mee te gaan tijdens hun Optreden Verstedelijkt Gebied (OVG). Het aanvalsdoel was Strone, een oude torpedo testlocatie, die op een goed beveiligd terrein ligt. Het doel was het zuiveren van het gebouw waar de vijand zich schuilhield. Dankzij de zorgvuldige verkenning konden we na enkele uren het terrein op komen. De vijand opende hier echter vrijwel direct het vuur en, gedekt door de vuurbasis die snel werd ingericht

“Helling van 40%.”

“Garelochhead, bij uitstek geschikt om tot op pelotonsniveau maximaal te vormen. Hier kan alles samen komen: het fysieke, mentale en conceptuele component.”

Sergeant-majoor Meppelink [CSM B-Cie]

op een omgegooid Dixi, moest de inbraak in Strone worden ingezet. Eenmaal binnen bleek het gebouw niet zo gemakkelijk in kaart te brengen. Het bestond uit vele kleine kamers in een onoverzichtelijke kelder. Na een zware strijd werd echter de vijand uitgeschakeld en kon de actie succesvol worden afgerond. Enkele dagen later haakte ik aan bij de Alfa compagnie tijdens een tocht door de heuvels. Behoorlijk onvoorbereid, maar vol goede moed mocht ik mee met het peloton naar de top op 926 meter hoogte. We startten de tocht tot onze grote verbazing met prachtig weer en al snel bleek de klim (in elk geval voor mij) zwaarder te zijn dan verwacht. Het klimmen door een soort smal beekje met een gemiddelde stijging van 40% was niet zo simpel als het er uit

zag. Steeds wanneer de pioniers, die voorop liepen met de route en hoogtekaart, doorgaven wat de voortgang was viel het tegen en één meter omhoog voelde als minstens vijf. Maar de omgeving was prachtig en juist op deze manier werd het kameraadschap onderling sterk zichtbaar. Eenmaal boven kregen we helaas niet het uitzicht waar we op hoopten: de lucht was inmiddels helemaal dicht getrokken met

wolken en mistig. Een enkeling besloot nog door te trekken naar de volgende top, maar de rest begon in de oude vertrouwde regen al snel aan de afdaling. Een leerzame ervaring om te merken wat een klim als deze van je lichaam vraagt.

De eerste week werd goed afgesloten met een weekendbreak in Glasgow. Een vrije dag die voor iedereen zeer welkom was na een week hard te hebben gewerkt, menig maal weg te zijn gezakt in de modder en lek te zijn geprikt door de muggen. In de tweede week werd het tijd voor grotere en langere acties. De compagnieën konden op deze manier volop oefenen met tactisch optreden in heuvelachtig landschap. Dit bleek nog niet mee te >>

“De oefening in Schotland was een leerzame oefening, die goed perspectief bood op het optreden in een omgeving anders dan in Nederland.”

Luitenant Richter [PC C Compagnie]

vallen, maar zorgde voor vele leerzame inzichten over de invloed van de omgeving op het gevecht. Het verplaatsen over heuvels was niet alleen vermoeiender vanwege het klimmen en dalen, maar ook moest er vaak een groot stuk worden omtrokken om te voorkomen dat de vijand hen vanaf de hoogte al kon zien aankomen. Daarnaast maakte de regen het optreden ook zwaarder, met name omdat men vaak wegzakte in de modder.

Al met al kunnen we terugblikken op twee goede weken, waarin hard is gewerkt en veel is geleerd over het optreden in een omgeving anders dan die in Nederland.

“Schotland, een prachtig land als je van regen, muggen, gekneusde enkels en whisky houdt. Geen wonder dat de Romeinen hier een rechtsomkeer maakten...”

– Kpl Goeman [Alfa compagnie]

25 JAAR REUNIE-ORKEST LIMBURGSE JAGERS

Tekst | Drs. E.J.J.Hermkens, Maj (R) RLJ

MAASTRICHT, 15 JULI 1995. IN HET GOUVERNEMENT IN MAASTRICHT IS ER VERONTWAARDIGD EN VERBAASD GEREAGEERD OP HET BERICHT VAN DE MINISTER VAN DEFENSIE OM HET FANFAREKORPS LIMBURGSE JAGERS OP TE HEFFEN EN HET SAMEN TE LATEN GAAN MET HET MUZIEKKORPS VAN HET REGIMENT GENIE. EEN ZEER BELANGRIJKE ICOON VAN LIMBURGS CULTUUR VERDWIJNT HIERMEE IN DE VERGETELHEID. NA VIJFENVEERTIG JAAR.

HET REÜNIE-ORKEST LIMBURGSE JAGERS

Gelukkig hadden een aantal muzikanten de tactiek van Defensie al eerder doorzien en zij besloten, in samenwerking met de toenmalige kapelmeester Alwien Liew On en de regimentscommandant luitenant-kolonel Jan Bleijerveld in 1992 tot de oprichting van een reünistenfanfare: het Reünie-Orkest Limburgse Jagers (www.rolj.nl). Het eerste militaire muziekkorps van oud-dienstplichtigen in Nederland. Zo werd op 25 januari 1992 een belangrijk deel van het Limburgse culturele erfgoed voor de toekomst veiliggesteld.

Het orkest kreeg grote bekendheid in binnen- en buitenland. De Limburgers sloten hun eigen militaire korps in het hart en de muzikanten beloonden hen op gezette tijden met een 'Tour door Limburg', waarbij het in vele steden en dorpen concerteerde en de bevolking massaal haar belangstelling toonde. Ook tijdens het WMC in Kerkrade, ook tijdens het Preuvenemint in Maastricht. Vijfentwintig jaren lang genieten Limburgers en vele andere fans van de inspirerende en enthousiaste muzikanten van het ROLJ.

Maar ook in het buitenland herinnerde men zich het vroegere Tamboer- en Fanfarekorps Limburgse Jagers, waardoor het Reünie-Orkest regelmatig op concerttour ging buiten de lands-

grenzen: naar Slovenië, naar Duitsland, met optredens in Warstein, Gleidorf, Winterberg, Birkenfeld, Harsefeld en Zeven (de gemeente waar onze vroegere legerplaats Seedorf ligt en waar het Tamboer- en Fanfarekorps Limburgse Jagers de laatste jaren van zijn bestaan gelegerd was) ging het ROLJ een zevental keer op bezoek tussen 1996 en 2006, verder naar Fieberbrunn en Salzburg in Oostenrijk en naar België. Het reünie-orkest trad ook een aantal keren op tijdens het Bevrijdingsdefilé in Wageningen.

**“In Limburg woont cultuur
in het hart en de ziel van
mensen.”**

In 1999 werd er een cd opgenomen, 'Memory', met een aantal van de populairste stukken uit het repertoire. Niet alleen marsmuziek, maar ook arrangementen van muziek uit andere popu-

laire genres die in de jaren negentig van de vorige eeuw grote bekendheid genoten. Tien jaar later, in 2009, volgde de tweede cd: 'Nostalgie', met muziek die in het eerste decennium van deze eeuw furore maakte en waarin de muzikanten van het ROLJ hun klasse konden bewijzen.

HET JUBILEUMJAAR 2107

En nu staat het jaar 2017 voor de deur. Het jaar waarin het ROLJ zijn vijfde lustrum groots wil gaan vieren en een historie van vijfentwintig jaar wil herdenken met een compleet programma voor de hele provincie. >>

GEPLANDE OPTREDENS:

- Venray (samen met Vocal Group Transparant), 16 december.
- Tegelen (in samenwerking met drie bekende duo's uit die plaats), 4 november.
- Roermond (H.-Mis in de kathedraal met het Hertens Mannenkoor), 18 maart.
- Ittervoort, op uitnodiging van Adams Muziekcentrale, 7 oktober.
- Linne: 'Opmaot' voor het jubileum, 17 december en de 'Finale', 25 februari 2018.
- Wessem op uitnodiging van Die Original Maaskapelle Wessem, mei.
- Pey-Echt in samenwerking met Fanfare St.-Joseph, 23 september.
- Stein, op uitnodiging van Mandoline Ensemble en Orkest The Strings, 9 april.
- WMC in Kerkrade, samen met het nieuwe Kerkraads Fanfare-Orkest, 7 juli.
- Maasbracht of Melick, uitwisseling met The Strings uit Stein, 21 januari 2018.
- Maastricht, de Wieker Fanfare of Fanfare Biesland
- Concertreis naar Zeven (Duitsland) van 9 tot en met 13 juni.

Als kers op de taart gaat het ROLJ in juni 2017 op verzoek van de burgemeester van Zeven (Duitsland) voor de achtste keer weer eens terug naar de vroegere legeringsplaats voor een concertreis van vijf dagen met uitvoeringen in Selsingen, ten noorden van Seedorf, Zeven zelf en worden er voorbereidingen getroffen voor con-

certen in Hermannsburg en Celle. De Limburgse-Jagersmars zal dus weer meermaals over de Lüneburgerheide klinken. Ongetwijfeld tot groot enthousiasme van de inwoners van steden waar het ROLJ gaat optreden, want deze Noord-Duitse luisteraars kennen de waarde van ons eerste, en dus oudste, militaire reünie-orkest.

UITVOERING

De muzikanten verheugen zich op de uitvoeringen, hoewel de penningmeester nog een zware taak heeft om de begroting voor het jubileumjaar sluitend te maken, omdat het korps volledig afhankelijk is van giften en sponsoring. Zelfs Defensie is niet in staat om enige subsidie te verstrekken, omdat er gewoonweg geen geld voor is.

Het korps heeft zich in al die jaren met steun van het provinciebestuur, de inwoners en het bedrijfsleven van Limburg weten te ontwikkelen tot het korps dat het nu is. Gelukkig kan het ROLJ rekenen op de steun die het nodig heeft om door te kunnen gaan met de uitvoering van zijn muziek

en daardoor is continuïteit nog steeds min of meer gegarandeerd en daarvoor danken de muzikanten de steunverleners - overheid, bedrijfsleven en particulieren - met meer dan een tiental openbare optredens elk jaar. Het is het resultaat van meer dan twintig vrijwillige en onbetaalde repetities onder de bezielende leiding van de dirigent, Jos Stoffels, op de vrije zaterdagmorgen in Linne.

“De Band van het Regiment.”

Op dit moment bestaat het korps uit 49 actieve musicerende leden - de jongste 59, de oudste 84 jaar- en enkele niet-muzikanten. Het bestuur bestaat uit vier personen, allen muzikant.

Het ROLJ is het enige militaire element dat er na alle reorganisaties van ons leger is overgebleven in Limburg. Andere banden met Defensie zijn voor en na wegbezuinigd en doorgesneden.

COMITÉ VAN AANBEVELING

Voor actieve ondersteuning van het orkest in het jubileumjaar hebben er zich een groot aantal personen uit de civiele en militaire gemeenschap met plezier bereid verklaard in het Comité van Aanbeveling zitting te nemen: oa.

- Onze gouverneur, de heer Th.Bovens, in feite als eerste.
- Mevrouw Maria van der Hoeven, Limburgse Jager van Verdienste.
- Van het Regiment Limburgse Jagers:
 - De regimentscommandant, luitenant-kolonel R.A.Goossens.
 - De oud-regimentscommandanten:
 - Bgen. Rob Querido
 - Lt.-kol.bd.Jan Bleijerveld
 - Lt.-kol.bd.Nico Vroom.
 - Lt.-kol.bd.Ferry Tummers.
 - Lt.-kol.bd.Wim Jansen.
 - Lt.-kol.bd. Ramon Janssen.
 - Kapelmeester bd Alwien Liew On, oud-dirigent van het ROLJ.

TOEN - DE HEER BOGERS

Tekst | N. Vroom, Amy Goedhart

VAAK HERHAALT DE GESCHIEDENIS ZICH. DAT KWAM BIJ MIJ BOVEN TOEN IK BIJ DE HERDENKINGEN IN STOKKUM EN BERG AAN DE MAAS DE HEER BOGERS ONTMOETTE. HIJ WAS EEN VAN DE NABESTAANDEN VAN DE NEDERLANDSE MILITAIREN VAN 37E REGIMENT INFANTERIE DIE HIER OP 10 MEI 1940 AAN DE MAAS OP DE GRENS VAN NEDERLAND EN BELGIË HUN LEVEN LIETEN.

JONG ZIJN VADER VERLOREN NET ZOALS STAN DONKERS, DE ZOON VAN SERGEANT DONKERS VAN 42 BLJ, DIE OP 6 APRIL 2007 OM HET LEVEN KWAM IN URUZGAN. REDENEN OM BEIDEN TE LATEN INTERVIEWEN DOOR AMY GOEDHART, ONZE STAGIAIRE OM KENNIS TE NEMEN VAN HUN ERVARING QUA BELEVING VAN DEZE GROTE INPACT IN HUN LEVEN.

DE HEER BOGERS

De inmiddels 79 jaar oude heer Bogers was nog maar 3,5 jaar oud toen zijn vader sneuvelde in de tweede wereldoorlog. In alle vroegte probeerde zijn vader met een aantal collega's de overkant van Maas te bereiken, maar de pont kwam dwars te liggen. Vanwege de afwezigheid van de bestuurder zat er niks anders op dan zwemmen. Ze vervolgden hun weg zwemmend naar de Belgische kant, maar hier werden ze bij aankomst direct belaagd door Duits vuur. Een tragische dood op de eerste dag van de oorlog volgde.

Voor het uitbreken van de oorlog was vader Bogers al enige tijd ondergebracht bij familie Duis in Berg aan Maas. Deze vriendelijke Limburgse boerenfamilie bood onderdak aan verschillende militairen. Na het overlijden van vader Bogers onderhield familie Bogers contact met familie Duis en tot op de dag van vandaag zijn de families goed bevriend met elkaar. Hierdoor kon mijnheer Bogers niet alleen bij zijn eigen familie verhaal halen over zijn vader, maar ook bij familie Duis. Deze verhalen zijn tijdens zijn jeugd tot grote steun voor hem geweest. Op deze manier kon hij zich toch nog een beeld vormen

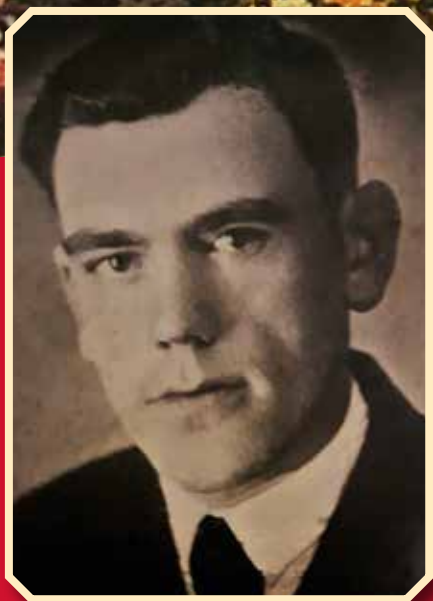
van de vader die hij nooit echt zou kennen. De jeugd die volgde zonder vader was echter niet gemakkelijk. Zijn moeder moest niet alleen voor haar vier kinderen zorgen, maar ook het geld verdienen. Deze moeilijke situatie maakte dat ze de toen vier jaar oude zoon iedere ochtend aan de hand meenam en de lange weg van Eindhoven naar Oirschot afliep om te bedelen bij de boeren.

Na de oorlog kreeg moeder een vriend, wat niet werd geaccepteerd door de katholieke omgeving en dit zorgde ook voor moeilijkheden op de katholieke

“Trouw elk jaar
gedenken.”

school waar de jonge Bogers les kreeg. Hij werd gestraft voor de 'zonden' van zijn moeder en had een pittige schooltijd.

Toch kijkt hij niet negatief terug op zijn jeugd, zeker niet vanaf de late pubertijd. Het gezin was inmiddels weer relatief welvarend en hij ontmoette een mooie vrouw, mevrouw Bogers, die tot op de dag van vandaag bij hem is.

Inmiddels vertelt mijnheer Bogers de verhalen zelf door aan zijn kinderen en kleinkinderen. Ieder jaar bezoeken hij en zijn vrouw de herdenking in Berg aan Maas samen met de familie Duis. Hier is zijn

vader ook begraven, vanwege zijn wens om 'hem te laten liggen waar hij lag'. Met name zijn kleinzoon toont veel interesse in de familiegeschiedenis en zo blijven de verhalen rondgaan in de familie.

Het verlies van zijn vader doet iets met mijnheer Bogers en dat gevoel gaat nooit meer weg. Maar hij vindt het belangrijk om hem te herdenken als held en niet als slachtoffer. En dit geldt niet alleen voor zijn vader, maar ook voor alle andere militairen die zijn gesneuveld in het veld over de hele wereld door de tijd heen. In de beleving van familie Bogers is er vaak te weinig waardering voor de militair. Volgens hem moet er meer aandacht komen voor herdenkingen en moeten we altijd de gesneuvelden blijven herdenken, zodat hun heldendaden nooit vergeten worden.

Dit geldt ook voor de Duitse militairen, want ondanks het feit dat hij zijn vader heeft verloren door Duits vuur, heeft hij ook geen gevoelens van haat richting de Duitse militairen. Zij deden hun plicht en volgden de orders op, dat kan hij ze niet verwijten.

NU - STAN DONKERS

Tekst | Amy Goedhart

DE NU NEGEN JAAR OUDE STAN DONKERS WAS NOG NIET GEBOREN TOEN ZIJN VADER OVERLEED DOOR EEN TRAGISCH ONGELUK IN AFGHANISTAN. ZIJN MOEDER, MIRA, WAS DESTIJD 6 MAANDEN ZWANGER EN BRACHT STAN ALLEEN TER WERELD. JAREN LATER KREEG STAN STEEDS MEER VRAGEN OVER ZIJN VADER, DIE HIJ NOOIT HEEFT GEKEND. OMDAT HIJ ZELF GEEN HERINNERINGEN HEEFT AAN ZIJN VADER, RAADDE DE ORTHOPEDAGOGE HEM AAN OM EEN BRIEF TE SCHRIJVEN AAN DE OUD COLLEGA'S EN KENNISSEN VAN ZIJN VADER, MET DAARIN VRAGEN OVER DIENS EIGENSCHAPPEN, KARAKTER EN PERSOONLIJKHEID.

Hij maakte de brief samen met de orthopedagoge en stuurde deze in eerste instantie alleen naar de directe collega's en kennissenkring van Robert Donkers. Via facebook werd alles echter veel groter dan in eerste instantie de bedoeling was. Stans brief verscheen overal in het nieuws en het ene na het andere interviewverzoek volgde. Hij werd zelfs uitgenodigd voor RTL Late Night.

Zijn moeder benadrukt dat dit allemaal nooit de bedoeling is geweest, maar dat ze wel heel blij zijn met alle reacties die eruit volgden. Stan heeft inmiddels naast allemaal mails, facebookberichten en bezoeken ook een heel mooi boek ont-

vangen van de oud collega's van zijn vader met allemaal brieven en foto's in reactie op zijn brief. Hij vindt het boek heel leuk, maar wil het niet te snel uitlezen: "Dat is zonde, dan heb je geen plezier meer als je het leest omdat je alles al weet!". Hij vindt het vooral ook heel bijzonder dat zoveel mensen de tijd hebben genomen om zijn vragen te beantwoorden.

Zijn moeder vertelt dat Stan altijd al heel nieuwsgierig is geweest naar zijn vader. Toen hij een jaar of vier was kon hij maar geen genoeg krijgen van het verhaal over het ongeluk en stelde hij er allerlei vragen over. Ook nu nog praat hij regelmatig met zijn moeder over papa, maar dat is meer

in situaties in het dagelijks leven waarbij zijn vaders eigenschappen ter sprake komen. Zo vraagt Stan regelmatig: "Hoe zou papa dit gevonden hebben?" of: "Was papa hier goed in?".

Stan was ook aanwezig bij de opening van het monument in Oirschot waarop zijn vader staat vermeld. Dit vond Stan naar eigen zeggen 'niet zo super leuk', want hij snapte niet zo goed wat het monument

“Was papa hier goed in.”

nou betekende en de ceremonie was een beetje saai. Voor hem is het monument niet zo belangrijk om zijn vader te herdenken. Hij vindt de urn die in de woonkamer staat en de foto's die hij heeft van zijn vader belangrijker.

Tijdens de dodenherdenking van het Regiment Geneeskundige Troepen heeft Stan de brief ook voorgelezen aan de oud collega's van zijn vader. Voor zijn moed om dit te doen heeft hij een hele bijzondere penning gekregen. Naar aanleiding van alle reacties die Stan heeft gehad op zijn brief heeft hij ook een presentatie gehouden voor de klas en de plusklas waar hij in zit.

Hoewel er altijd vragen onbeantwoord zullen blijven over zijn vader is Stan heel blij met alles wat hij tot nu toe weet. Een nieuwe oproep zal dan ook niet komen, voorlopig zijn er geen vragen meer...

HAMMELBURG HUNTER DUITSLAND

Tekst en foto's | Nicole Ditz, stagiaire communicatie 42 BLJ

21 OKTOBER TOT EN MET 4 NOVEMBER HEBBEN DE ALFA COMPAGNIE EN DE BRAVO COMPAGNIE VAN ONS BATALJON DEELGENOMEN AAN DE OEFENING HAMMELBURG HUNTER. DIT DEDEN ZIJ MET ONDERSTEUNING VAN DE PANTSERGENIE, DE GENEESKUNDIGE DIENST EN DE BATALJONSSTAF. HET WAS DE EERSTE KEER DAT DE OEFENING PLAATS VOND.

EERSTE WEEK

In de eerste week van de oefening begonnen de Alfa compagnie en de Bravo compagnie aan de module Bravo. Module Bravo houdt in dat er wordt geoefend op

“Bonnland, waar geoefend werd, was vroeger een ‘echt’ dorp.”

optreden in verstedelijkt gebied (ovg). Er werd getraind op niveau 4 wat inhoudt dat zij op compagniesniveau trainen. Tijdens de oefening hebben de compagnieën tegen elkaar ‘gevochten’. Dit is een pilot omdat

er niet eerder op deze manier is geoefend. Ze hebben de eerste dagen geoefend in en rondom het oefendorp ter voorbereiding op de 72-uurs actie. Het oefendorp Bonnland, waar geoefend werd, was vroeger een ‘echt’ dorp waar mensen woonden. Dit is later een oefendorp geworden.

72-UURS ACTIE

De Alfa compagnie en de Bravo compagnie begonnen de vrijdag in de eerste week aan de 72-uurs actie. Zij deden dit in oefendorp Bonnland. Deze actie vond wederom plaats op niveau 4, compagniesniveau. De ACie begon vrijdag met de aanval vanuit het bos richting het oefendorp en de BCie begon met de verdediging. De opdracht die zij hadden meegekregen was om het dorp in te nemen. De opdracht van de BCie was om de ACie te vertragen voor 32 uur. De ACie begon in het bos rondom het dorp en bereidde hier de aanval voor, de BCie nam haar positie in het dorp in. Beide compagnieën hebben hun opdracht behaald.

Zaterdagmiddag werden de scenario's omgedraaid. Het doel van de ACie was om

beaamt korporaal Guido: "Mentaal ben je scherp: je mag hier geen fouten maken".

DUITSE WAPENS

De Limburgse Jagers ruilden hun vertrouwde Colt en Mag in voor het Duitse G36-geweer en het MG3-machinegeweer. Met deze wapens kunnen de militairen met plastic patronen schieten, dit kan niet >>

het dorp te behouden en de BCie kreeg de opdracht om een inbraak te doen in het dorp. Zondagochtend om 0700 uur zette de BCie de aanval in vanuit het bos richting het dorp. Het is hen gelukt om een inbraak te doen in het oefendorp en de Acie wist het dorp te behouden. Wederom hadden beide compagnieën hun doel behaald.

SCHIETOEFENING

De tweede week werd er op de schietbaan geoefend met echte munitie. Nederlandse militairen oefenen in Nederland alleen met scherpe munitie op daarvoor ingerichte schietbanen. In Hammelburg trainen militairen daadwerkelijk op gevaren van 360 graden rondom. Dit is dus een unieke trainingslocatie voor infanteristen en compleet anders dan de schietbanen in Nederland. Op de schietbaan staan verschillende objecten zoals huizen en er springen van alle kanten doelvoorstellingen omhoog. Dit is een ideale omgeving voor de militairen om hun skills en drills met scherpe munitie in de praktijk te brengen. Dit zorgde voor een realistische oefenomgeving, dit

“Contact op de bekende oude wijze.”

met alle wapens. De plastic patronen komen minder ver dan normale munitie, ze komen tot zo'n 150 meter. Deze plastic patronen maken het mogelijk dat de militairen op relatief korte afstand kunnen opereren.

HINDERNISBANEN

Gedurende de oefening hebben de compagnieën verschillende hindernisbanen doorlopen. Zo hebben zij de Konstanzbahn, Ortskampfbahn en de Infanterie kampfbahn volbracht. De Konstanzbahn is een hindernisbaan waarbij de fysieke inzetbaarheid van de militairen wordt getest. Dit wordt gedaan aan de hand van bijvoor-

beeld een klimmuur van ongeveer twaalf meter hoog en een catcrawl op een hoogte van tien meter. In totaal zijn er tien verschillende onderdelen. De Ortskampfbahn is een hindernisbaan in de huizen van het oefendorp. Hier wordt de mentale gesteldheid van de militairen op de proef gesteld. Zo moesten zij bijvoorbeeld in een donker gat springen, niet wetende waar zij heen sprongen of hoe diep het was. Ten slotte was er nog de Infanterie kampfbahn. Hier werd een aanval in groepsverband gesimuleerd op open terrein.

SAMENWERKING MET DUITSLAND

De gehele oefening is er samengewerkt

met de Duitse Bundeswehr, dit benadrukt de internationale samenwerking die Nederland heeft met Duitsland. De Nederlandse instructeurs hebben samengewerkt met de Duitse instructeurs om de oefening in goede banen te laten verlopen. De Duitsers hadden de leiding tijdens de gehele oefening en er werd volgens de 'Duitse manier' geoefend. Dit was erg interessant voor de infanteristen van de Limburgse Jagers. Zij hebben leren vechten en oefenen op de 'Duitse manier'. Dit is hen zeer goed bevalen en zij hebben dit als totaal anders ervaren dan de Nederlandse manier. Het was een zeer leerzame en interessante periode voor de compagnieën.

Het was in zijn geheel een zeer geslaagde oefening. Vanaf 2018 is het de bedoeling dat het bataljon, in afwisseling met het 17e pantserinfanteriebataljon (Prinses Irene), hier één keer per jaar gaat oefenen en één keer in Lehnin (Duitsland)

LUC JANZEN

Tekst | Nico Vroom

OP 22 MEI 2010 SNEUVELDE DOOR EEN BERMBOM KORPORAAL 1 LUC JANZEN UIT PEY-ECHT. HET SNEUVELEN VAN EEN MILITAIR MAAKT VEEL LOS. UITERAARD BIJ ZIJN OUDERS, FAMILIE EN VRIENDEN. MAAR OOK IN ZIJN MILITAIRE FAMILIE, ZIJN COMMANDANTEN EN MATEN. EEN SCHOK DAT LUC ER NIET MEER IS. MAAR WEL IN HUN HART, GEVOELEN EN HERINNERING. DAT ZAL ALTIJD BLIJVEN EN DIE MOET OOK IN DE GEDACHTEN BLIJVEN.

“VERZONKEN LICHT”

Om die reden heeft de moeder van Luc, Gien Janzen, het boek “*Verzonken Licht*” geschreven over Luc zijn leven als kind, tiener, militair en zijn overlijden als gevolg van een bermbom. Een bewogen boek uiteraard, dat in iedere lezer wat losmaakt, ontroerd, hoe met

geplaatst die in het laatste nummer 9 van Checkpoint staat, opdat U meer over de inhoud van het boek kunt lezen.

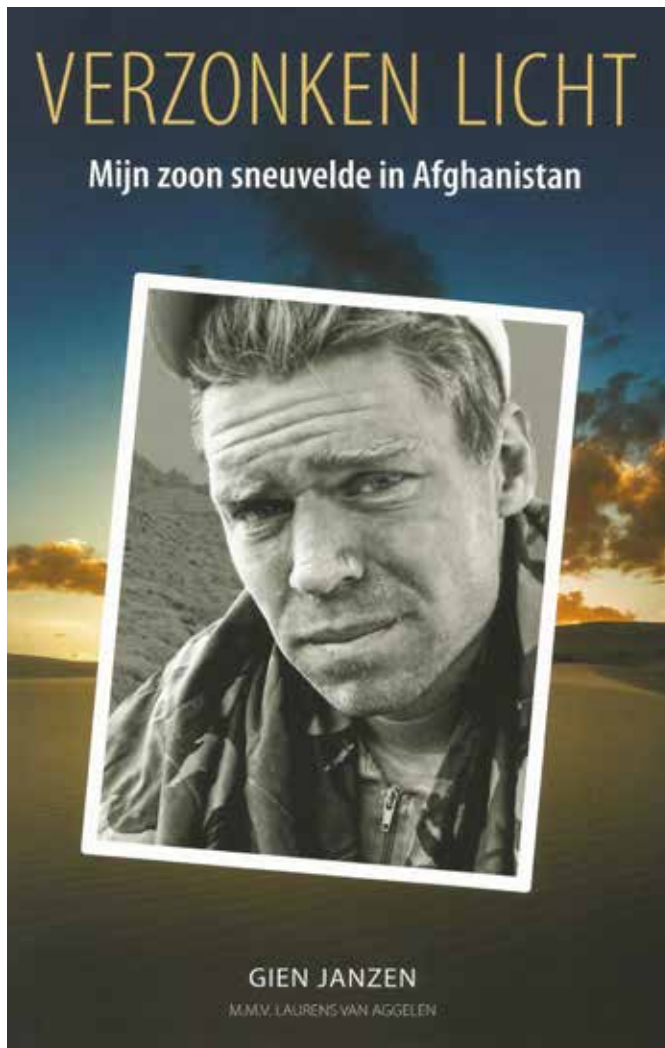
PELOTONSCOMMANDANT

Ook uit de militaire hoek blijkt de behoefte om een dergelijke vorm van verwerken en de naam van Luc te laten doorklinken in onze herinnering en gedachten. Namelijk kapitein van Loon, in 2010 de pelotonscommandant van Luc, heeft een uitgebreid artikel getypt, waarin hij dit gruwelijke moment moest plaatsen. In het artikel neemt hij een aanloop, hoe hij zich heeft voorbereid op de uitzending, zijn ervaringen met te weinig personeel en uiteraard hoe hij het sneuvelen van Luc heeft vernomen, ondergaan en tracht te verwerken. En wat hij als jong officier daarvan heeft geleerd. Omdat het artikel te groot is om in zijn geheel in dit blad te plaatsen volsta ik als hoofdredacteur met het plaatsen van relevante passages. Echter het hele artikel zal bij de uitgave van het blad evenals de boekbespreking van het boek van mevrouw Gien Janzen op onze website www.limburgsejagers.nl te lezen zijn.

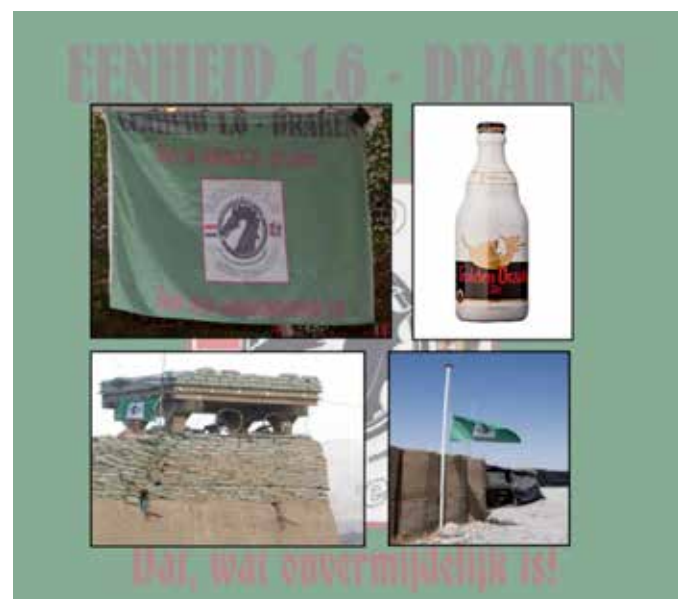
Een korte inhoud van artikel

Kapitein van Loon

Een jong beginnend enthousiast officier kwam in medio 2008 als pelotonscommandant bij 42 BLJ. Een teleurstellende start, een leeggestroomde compagnie, geen peloton om leiding aan te geven, korte tijd bij de sectie 3 gewerkt. Gelukkig in november kon hij starten als pelotonscommandant bij de BCie. Eindelijk aan de slag met een leerproces dat elke jong officier doormaakt veel willen maar niet alles kan en lukt. Hij besepte dat over-enthousiasme en gedrevenheid goed is maar ook tot hoge >>

zo'n onvoldongen feit te moeten omgaan als ouders, familie, vrienden. Het boek werd op 24 augustus jl in Oosterbeek gepresenteerd in de aanwezigheid van vele leden van het peloton van Luc, andere collega's en de oud Commandant der Strijdkrachten, Generaal Van Uhm. De generaal, die in eenzelfde positie is door het verliezen van zijn zoon en een intens contact heeft gehad met Luc zijn ouders om beider verliezen te kunnen bespreken en verwerken. Hij heeft het voorwoord in het boek geschreven. Een ontroerende bijeenkomst in het oude concertzaaltje daar in Oosterbeek. Uiteraard raad ik eenieder het boek te lezen. Op onze website is de boekbespreking

“Stille getuigen.”

werkdruk en spanning leidde. Maar had ook bezorgdheid hoe hij binnen één jaar met een jong peloton in een complexe uitzend-setting zou moeten gaan opereren. Gelukkig kon hij bouwen op goede groepscommandanten, allen gedreven doorstromers. En weliswaar net voor het zomer-

“Op 21 april, de eerste IED Blast, het voertuig van de OPC Remy omhoog geblazen.”

verlof kwam zijn OPC, sgt Remy Erbe, een gelouterde onderofficier. Samen met hem bouwde hij een hecht team van zijn peloton met het logo van een Draak..

Vertrek, acclimatiseren en aan de slag

En zo vertrok op 8 maart 2010 Kapitein van Loon met zijn OPC naar Uruzgan. Overne-

men van de posities, terrein leren lezen, kennis maken met Afghanen en dan als ook het peloton is gearriveerd aan de slag, op patrouille. En dan de confrontatie met de tegenstander, de Taliban met hun IED', die overall lagen. En dan op 21 april de eerste IED Blast, het voertuig van de OPC Remy omhoog geblazen, met de schrik vrij, maar wel confronterend. Dat was ook bij de eerste TIC op 17 mei met KKW en RPG vuur. Heftig contact, dat moet worden geëvalueerd. Terug op OP Coyote ontlading: *Dat merkte ik bij mezelf, maar zeker ook bij de mannen. Op een typische militaire manier: zwarte humor, lachen, omhelzen en handen schudden. Ik had een gevoel van "hier zijn we goed vanaf gekomen", maar ook "we hebben hard van ons af gebeten". Een gevoel van trots en vertrouwen.*

Een Zware Klote dag 22-05-2010 Fatale IED

Zelf door diarree niet goed instaat het peloton als Quick Reaction Force te leiden, ging de OPC Remy op pad na de vondst van een IED, die onschadelijk werd gemaakt. Er was geen vermoeden dat op de zelfde

locatie nog een IED zou liggen. Helaas was dat wel het geval. Bij het weggrijden werd de MB van OPC Remy opgeblazen. De chauffeur, Remy, de Afghaanse tolk, een Franse Officier, Luc Janzen en de boordschutter werden uit het voertuig geslingerd. De chauffeur buiten bewustzijn, Remy zwaar gewond, de boordschutter veel breuken, de Afghaanse tolk was volledig uiteengereten, de Franse kapitein veel fracturen en verwondingen. En Luc Janzen lag buiten bewustzijn naast het voertuig. De aanwezige AMVer heeft met zijn helpers alles gedaan wat mogelijk was, de Gpc'n hebben rustig gehandeld, rapportages gedaan, MedeVac heli's geregeld.

Op de basis moest luitenant van Loon zich verbijten toen hij vernam dat de IED vele gewonden maar ook drie doden had veroorzaakt. Wie o Wie? Eerst het bericht van de Franse officier, toen de Afghaanse Tolk, maar wie was nummer drie? Toen het bericht dat het Luc betrof.

Dit nieuws kwam ontzettend hard aan. Ik ben met de CC apart gaan zitten om alle

frustraties te uiten. Ik heb hem meteen gevraagd wat zijn vervolgactie was. Hij zou een nieuw peloton als QRF sturen. Ik gaf direct aan dat ik meewilde, ondanks mijn inzetbaarheid. Ik moest en zou de rest van mijn mannen opvangen en veilig terugbrengen naar Hadrian, het liefst diezelfde dag nog. Het incident had om 13.00 uur plaats gehad en de tijd had niet stilgestaan.

Uiteraard had dit een grote impact op de luitenant en zijn peloton, die in een aantal gesprekken hun emoties kwijt konden en een waardig afscheid gaven aan hun maatje Luc bij de rampceremonie op Kamp Holland. De onderlinge band werd hierdoor versterkt en die is er tot op de dag van vandaag.

Luitenant, nu Kapitein van Loon is na de fatale dag met zijn mannen weer op pad gegaan, de missie voltooid en teruggekeerd naar Nederland. Maar zijn zorg voor zijn peloton blijft. Praten gesprekken contact met mail's en Whatsapp. Reünies, en elk jaar op 22 mei in Pey-Echt bij het graf van Luc met zijn ouders tezamen te komen om hun Luc te herdenken. Van Loon heeft als beginnend commandant in een korte periode veel geleerd, wat hem in zijn verdere loopbaan te pas komt. Dat geeft hij weer op het eind van zijn artikel. Goed om door elke leidinggevende te worden gelezen.

“Altijd gereed om te rijden.”

TOEN - 1990

Tijdens schietserie in het voorterrein.

Tekst | Willem Oliekan

OVER HOE EEN DIENSTPLICHTIG CHAUFFEUR IN AANRAKING KOMT MET 42 BLJ EN DAT 42 BLJ HEM AL BIJNA 26 JAAR ACHTERVOLGT.

Het is dinsdag 1 mei 1990 als ik de eerste reisgelegenheid na 7.00uur neem richting de Frederik Hendrikkazerne te Blerick ofwel Rijsschool Venlo voor 2 maanden rijopleiding. B64A9 zou ik worden, chauffeur radiotelefonist op een Laro. Omdat ik als zoon van een oud Luchtmacht-er in Duitsland ben geboren wilde ik niets

“Wanneer kan ik naar Duitsland?”

liever dan mijn dienstplicht in Duitsland vervullen. Van de Landmacht wist ik toen nog niet veel, niet hoe dit krijgsmachtdeel was opgebouwd laat staan hoe dat zat met wapens en dienstvakken. Op het moment dat ik binnen kwam op de RSV was eigenlijk één van mijn eerste vragen aan onze groepssergeant (Sgt1 van Lier), wanneer kan ik naar Duitsland, waarop

hij mij beantwoorde; “Jongeman, zullen we niet eerst eens zorgen dat wij een soldaat van u maken?” Ik geloof dat in de 2e week de beroemde film “Dienstplichtig in de BRD” in de filmzaal werd vertoond en toen was ik helemaal overtuigd.

Op 3 juli moest ik me melden in 't Harde waarvandaan de bussen voor de nieuwe lichte dienstplichtigen vertrokken naar Seedorf, Hohne en Langemannshof. Ik wist inmiddels al dat ik bij 42 BLJ terecht zou komen, maar hoe en wat dat werd pas 's avonds bij aankomst in Seedorf en de dagen daarna duidelijk. Ik werd dus geplaatst bij de Staf Staf Verzorgings Compagnie (SSVCie) geplaatst als chauffeur van de S3 bij de Batstaf. Op het moment van aankomst was het grootste deel van de compagnie op oefening in Øksbøl in Denemarken en werden we onder de hoede van de CSM, SMi Brandsma, wegwijs binnen de compagnie, bataljon en op de kazerne gemaakt. Als snel

De gewezen chauffeur in het heden.

kreeg ik ook mijn Laro, de ST30, toegewezen door SMi van Mierlo (00toeg op de sectie3). Mijn eerst ritje was een verkenning in de omgeving van Seedorf met de Kap. Van Harskamp (verbindingsofficier van de sectie3). Mijn eerst echte oefening die ik bij het bataljon meedraaide was in eind augustus in Vogelsang. In september volgde een schietserie in Bergen/Hohne en hier heb ik 1 week voor Kap. van Harskamp gereden en in de 2e week kwam de S3 binnen, dit was Maj. Willem Steijlen. Met hem heb ik heel wat kilometers gemaakt tijdens de vele oefeningen die ik in de 12 maanden bij 42BLJ heb gehad.

Tijdens een twee-weekse oefening in november 1990 hebben Maj. Steijlen en ik een woordenwisseling gehad over een voorrangssituatie. Er kwam verkeer van

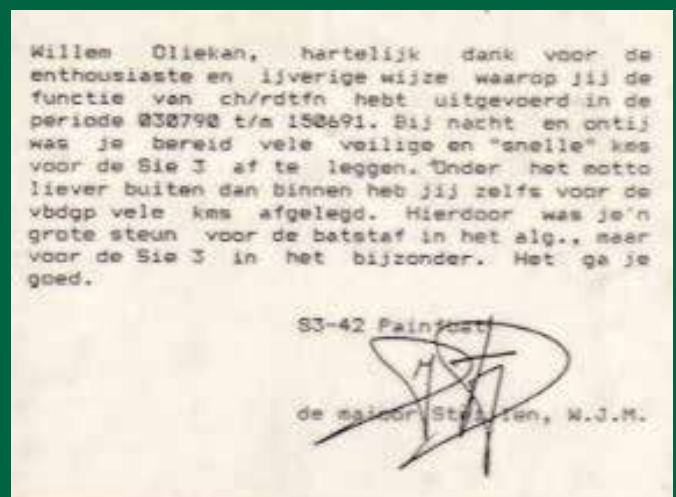
Onze B-Cie was in 1990 al actief in luchtmobiel optreden.

rechts en dat bleef maar komen, ik was het op een gegeven moment zat en ben gaan rijden omdat ik vond dat wij onze tijd stonden te verdoen. Maj. Steijlen verhef zijn stem en vroeg mij of ik dat met mijn eigen auto ook zou doen, waarop ik JA zei. Vervolgens vroeg hij of ik altijd zo eigenwijs was, hier op was mijn antwoord weer om JA met de aanvulling "dat zal wel aan de voornaam liggen". We moesten hier allebei vreselijk om lachen en vanaf die dag heb ik hem nooit meer zijn stem horen verheffen tegen mij. Eerlijkheid gebied me om te zeggen dat hij wel gelijk had. Later in diezelfde oefening zaten we in de buurt van Wesel en onze BCie zou de Amerikaanse sector op de vliegbasis Soesterberg overvallen. Maj. Steijlen vroeg of ik mee wilde, als ik geen zin had dan kon ik op het bivak blijven. Mee wilde? Wat is dat nou voor vraag, natuurlijk wilde ik mee, zo'n mooie actie wilde ik niet missen. Bij aankomst op de vliegbasis Soesterberg was er nog maar weinig actie, buiten dat het KCT alles al onder waarneming had en wij hier met de witte hulpleidersvlag geen hinder van ondervonden. Zowel een generaal met begeleiding van de KMAR die staande gehouden werden en één van de KMAR lui al op het asfalt lag, toen hebben de hulpleiders toch maar even ingegrepen. Dit was een mooi optreden waarbij de BCie werd ingevlogen met vier helikopters van het Duitse leger en daarmee is het een feit dat 42BLJ al aan luchtmobiel optreden deed voor dat de Luchtmobiele brigade haar levenslicht aanschouwde.

Zo ben ik oefeningen ook diverse keren uitgeleend aan onze BC Lkol. Keuning, ook dit was een commandant waarmee ik kon lezen en schrijven. Tijdens weekendbreaks kwam hij bijna steevast naar mij toe met de vraag of ik zaterdagavond wilde rijden voor hem en de andere leden van de Batstaf. In januari 1991 ben ik ook een week uitgeleend aan het verkenningspeloton omdat daar een chauffeur ziek was en mijn Laro op dat moment niet inzetbaar was. Dit was een hele intensieve maar vooral leerzame week. Ook heb ik diverse oefeningen op de lijnlaro gereden en ook als lijnboer meegedraaid. De laatste rit die ik voor Maj. Steijlen heb gereden was naar het "Sommerbivak" in Hannover. Dit echter niet met de Laro maar met zijn privé auto.

Op 15 juni '91 kwam aan 14 maanden dienstplicht helaas een einde, hierna heb ik iets meer als 2 jaar in de burgermaatschappij rondgezworven. Na diverse baantjes via uitzendbureaus ben ik in 1993 KVV-er korporaal geworden bij de verbindingdienst

met een plaatsing op verbindingcentrum Defensie Staf in Den Haag. Toen ik hier geplaatst was merkte ik dat de "interne tam tam" bij defensie goed werkt, want ik werd op een dag door Kap. Ron Smits, toen inmiddels CC van de ACie en nu C-OTCO, gevraagd of ik zijn chauffeur wilde worden. Ik was wel vereerd, maar ik heb toch bedankt voor deze functie omdat ik bij de verbindingdienst goed mijn draai had gevonden en vond na mijn KVV contract als verbindlaar mogelijk meer kansen op de arbeidsmarkt zou hebben. Vervolgens ben ik na twee jaar sergeant geworden en overgeplaatst naar 117LKVDBEDCie in Garderen waar ik mijn contract heb uitgediend tot maart 2000. Aansluitend ben ik als burger bij de Defensie Telematica Organisatie DTO gaan werken, maar al snel begon het "groene" bloed toch weer te kriebelen. Ik heb mezelf toen als actief reservist heb aangemeld en werd geplaatst bij de StStCie van de 1e Divisie in Apeldoorn als HID. Hier heb ik eigenlijk alleen maar kennis gemaakt met de CC, Maj. Roosken. Hij was toen ik afzwaaide bij 42BLJ net CC van de SSVCIe geworden. Nog geen jaar na dat ik bij 1e Div geplaatst werd kreeg ik een brief of ik als Reservist Militaire Taken (RMT) geplaatst wilde worden in één van de nieuw te vormen reservisten pools. Vervolgens werd ik geplaatst als Sergeant-majoor bij de sectie operatiën van het RMC zuid in Vught met als hoofd operatiën, de helaas veel te vroeg overleden, Lkol. John Cloïn. Bij de kennismaking was één van zijn vragen of ik "omgekat" wilde worden naar het "Regiment Limburgs Jagers". Ik heb er toen voor gekozen om verbindelaar te blijven omdat ik onder het vaandel van de verbindingdienst ben beëdigd. Lkol Cloïn vond dit jammer maar had er wel begrip voor. En als hij hoorde dat ik chauffeur was geweest van Maj. Steijlen, kwam er een grote grijns op zijn gezicht en zei: "Mooi dan heb je een goede leerschool gehad". Zoals dat gaat bij defensie, commandanten komen en commandanten gaan en bij het RMC zuid kregen we in 2008 ook weer een nieuwe commandant, de nu inmiddels Kol. van Harskamp, hij is gedurende 2 jaar onze commandant bij het RMC zuid geweest.

Dankwoord van de S3.

Inmiddels is het RMC zuid ook alweer een aantal jaren opgeheven en zijn wij, van de sectie operatiën wat in die tijd ook "Nationale Operaties" is gaan heten, onder de G3 van 13Lbrig geplaatst. 42BLJ is sinds 2006 ook een onderdeel van deze brigade dus aan alle kanten blijft het "Regiment" mij achtervolgen of ik het "Regiment".

Tekst en foto's | Nicole Ditz, stagiaire communicatie 42 BLJ

HET NAVO-OEFENTERREIN BERGEN-HOHNE IS EEN VAN DE GROOTSTE OEFENTERREINEN VAN EUROPA MET EEN OPPERVLAKTE VAN 284 KM². IN 1935 WERD HET OEFENTERREIN DOOR DE WEHRMACHT INGERICHT EN NA HET EINDE VAN DE TWEEDE WERELDOORLOG WERD HET DOOR HET BRITSE RIJNLEGER OVERGENOMEN.

SINDE DE JAREN 60 IS HET TERREIN IN GEBRUIK VAN DE NAVO EN DE BUNDESWEHR. OP DE SCHIETBANEN, DIE OP HET TERREIN LIGGEN, MOGEN DE NEDERLANDSE MILITAIREN MET SCHERP SCHIETEN. TOT 2006 WAREN 41- EN 43 TANKBATALJON GESTATIONEERD IN BERGEN-HOHNE OP DE LANGE-MANSHOF KAZERNE. TEVENS WAS DE ENGELSE 4E PANTERDIVISIE HIER OOK GESTATIONEERD. DEZE ZAT HIER TOT TWEE JAAR GELEDEN.

SOB

Maandag 21 november begonnen de Alpha-, Bravo- en Charlie compagnie aan schietoefening Bergen-Hohne. De Limburgse Jagers komen hier ongeveer vier keer per jaar gedurende een periode van vier weken om hun schietvaardigheden te oefenen. Dit doen zij voornamelijk op niveau 2, groepsniveau (8 militairen), en niveau 3, pelotonsniveau (30 militairen). Tijdens deze oefening was er ook sprake van niveau 2 plus, dit houdt in dat er twee groepen samenwerken.

Tijdens SOB zijn er verschillende schietoefeningen gehouden. Er mag in dit gebied geoefend worden met zware wapens zoals antitankwapens. In Nederland mag dit haast niet of alleen op de korte baan. Er is namelijk geschoten met de •50, klein kaliber (zoals de Minimi en de Colt), de MAG

en de Accuracy .338 (snipers). Het genistenbataljon wat bij 42BLJ hoort was tijdens deze oefening ook aangesloten zodat er op een realistische manier geoefend kon worden. De gehele oefening is er met scherp geschoten. Er werd echter geen oorlogsmunitie gebruikt. Oorlogsmunitie bestaat uit één lichtpatroon en twee pantserbrandpatronen. De munitie die er nu is gebruikt bestaat uit vier patronen en één lichtpatroon.

•50

De •50 is recentelijk toegevoegd aan de bewapening van het bataljon. Dit is mede door de recente invoering van de Boxer, de •50 is het standaard boordwapen van de Boxer. De militairen van de compagnieën worden opgeleid tot basisschutter van de •50. Met de •50 wordt statisch geoefend op kleine dynamische schietbanen. Dit bete-

kent dat er vanuit stilstand wordt geschoten. Op de Boxer zal er anders worden gewerkt met het wapen, daar zit namelijk een automatische versie op. De boordschutters van de Boxers zullen nog een aanvullende opleiding van drie/vier weken genieten voordat zij daadwerkelijk boordschutter zijn.

Tijdens SOB zijn er ook een aantal militairen gecertificeerd voor de •50. Dit houdt in dat zij nu bevoegd zijn om met het wapen te mogen schieten.

MINIMI EN COLT

Er is tijdens SOB ook geoefend met klein kaliber op dynamische schietbanen, op

“Snipers aan het werk.”

elke schietbaan werd een andere tactiek en een ander scenario geoeffend. De wapens die hier voor zijn gebruikt zijn de Minimi en de Colt. De compagnieën hebben hier geoeffend in groepsverband, niveau 2. De groepen hebben verschillende keren dezelfde baan gedaan, maar steeds een ander scenario. "Ik vind het fijn dat we direct resultaat zien en ik zie dit als een onbewuste voorbereiding op niveau 3, pelotonsniveau". Aldus Korporaar Wilmar van de Charlie Compagnie. Volgens de Korporaar is de "hamvraag"; hoe ga je met de middelen die je tot je beschikking hebt, het beste resultaat behalen?

MAG

De compagnieën hebben tijdens SOB ook met de MAG (Mitrailleuse d'Appui General), machinegeweer algemene ondersteuning

geoeffend. De MAG is een luchtgekoeld, middelzwaar machinegeweer. Het wapen kan worden ingezet tegen grond- en lucht-doelen. Het wapen kan op een voertuig gemonteerd worden of "normaal" worden gebruikt.

ACCURACY .338

Elke compagnie heeft een eigen sniper-groep die tijdens SOB heeft geoeffend. Een snipergroep bestaat uit zes snipers. Ze hebben statisch geschoten op afstanden van 400 meter tot en met een afstand van 900 meter.

Elke sniper heeft zijn eigen spotter, de spotter is verantwoordelijk voor het bijstellen van het schot (de klikwaardes). Dit betekent dat de spotter met zijn kijker met laserafstandmeter doorgeeft hoe ver het doelwit zich bevindt, hoeveel wind er staat

etc. Dus waar de sniper rekening mee moet houden als hij een schot lost. Deze waardes voert hij in op zijn wapen. Zonder de spotter kan de sniper zijn werk niet uitvoeren.

NIGHT FIRE

De compagnieën hebben ook twee avonden geoeffend. Dit is weer een totaal ander manier van schieten. In het donker moeten zij rekening houden met andere factoren en is het zicht een stuk beperkter.

Er wordt door de compagnieën teruggekeken op een succesvolle SOB. Ze hebben hun schietvaardigheden weer bijgespijkerd en een aantal militairen hebben geleerd hoe bepaalde wapens werken en hoe zij hier mee om moeten gaan. Het was al met al een leerzame week.

SCHIETOEFENING BERGEN-HOHNE (SOB)

Beste Regimentsgenoten, actief en niet meer actief dienenden, belangstellenden voor ons regiment,

De oud- Regimentscommandant, Overste Ramon Jansen heeft in zijn afscheidstoespraak al die zaken die het regiment en bataljon aangaan van het afgelopen jaar benoemd. Onze nieuwe Regimentscommandant heeft al weer zijn eerste oefening in Hammelburg geleid en op 15 november jl zijn eerste beëdigingsceremonie in Kerkrade achter de rug.

MONUMENT EN GEDENKEN

In het blad heeft U kunnen lezen en zien dat we weer een monument hebben, waar we onze gesneuvelde en overleden regimentsgenoten kunnen herdenken. Eindelijk, want dat er behoefte is aan zo'n plaats bewijst het bezoek dat een Indië-veteraan van 425 BI nog voor zijn overlijden wilde maken om zijn gevallen kameraden uit 1949 wilde gedenken. Hij kwam daarvoor speciaal met zijn zoon op zaterdagmiddag naar Oirschot.

Herdenken hebben we ook op de Phaffdag jl. 2 december gedaan Ditmaal niet alleen onze gesneuvelden en overleden regimentsgenoten van de inzet in Oorlog en missie, maar ook aandacht gegeven aan de regimentsgenoten, die sinds 1950 in eigen land op oefening, bij auto- of schietongevallen of door ziekte zijn overleden. Vertegenwoordigers van de Demonstratiecompagnie, 16 BLJ en 42 BLJ hebben de namen van de overledenen van hun eenheden opgelezen. Ook zij worden gemist door hun echtgenote, partner, ouders, familie, vrienden en hun militaire collega's van weleer.

HISTORISCHE VERZAMELING

De Historische verzameling zal naar verwachting in de week van 10-14 juli officieel worden heropend. De "museumgebouwen" 12 en 13 op de Legerplaats zijn onlangs overgedragen aan het museumteam olv overste bd Jan van Ommen. Met Herman

Pook, Rob Daemen, Ed Brakel en Ger Hermans gaat hij de gebouwen inrichten. Een heel karwei om alles op zijn plek te krijgen. We zullen, die dag ook de Phaffdag 2017 houden. Mogelijk zal in die week of later ook het feit worden herdacht, dat in 2017 42 BLJ 60 jaar bestaat.

VETERANEN

De Stichting en Veteranen Vereniging blijven zich inzetten voor de steeds groeiende groep jonge veteranen, zonder de snel slinkende groep oudere Indië- veteranen en de enkele WO II veteraan uit het oog te verliezen. Overste Cees van der Ploeg organiseert nog steeds bijeenkomsten van oa 425e Bataljon en 5-11 RI. Voor de veteranen van na 1994 zullen in het komende jaar weer bijeenkomsten worden georganiseerd. We roepen dan ook allen, die zich nog niet hebben aangemeld bij of de Vereniging of Stichting dat alsnog te doen. Spoor ook je collega's, maatjes aan zich te melden

GENEALOGIE

Zoals iedereen een familieverleden heeft dat bekend is tot een aantal generaties of bij sommigen tot ver in het verleden geldt dat ook voor ons Regiment. Zoals U weet bestaan we als naam regiment Limburgse Jagers sinds 1950, echter we kunnen bogen op een veel langere historie, die teruggaat tot 1813 de oprichting van de natiestaat Nederland. Immers in 1950 kreeg Kolonel Antoni de opdracht de zgn "nummer" infanterieregimenten nr 2, 6 en 11 voort te zetten. De drie eikels in ons embleem zijn daar de symboliek van. Waar het 11e Regiment uit het 2e voort is gekomen kunnen we met het 2e en het 6e Regiment teruggaan in de geschiedenis. En komen zo tot het Regiment Phaff dat op 23 november 1813 is opgericht en het 6e naar de oprichting op 18 januari 1814 van het 7e bataljon van Linie. Echter in 1977 kwam de Traditiecommissie met een wijziging, waar we niet meer het 6e Regiment zouden voortzetten doch moesten bewaren. Dat

had consequenties voor oa de wapenschriften op ons vaandel. Redenen waarom we nu een aantal crawattes aan het vaandel hebben hangen. Daarop staan specifiek de wapenschriften van het 6e Regiment. Echter de Traditiecommissie is na veel correspondenties van oa Luitenant-kolonel bd Plink en Kolonel de Leeuw, kenners op dit gebied, op zijn schreden teruggekomen en is deze "scheiding"teruggedraaid met een nieuw Koninklijk besluit. We zetten nu weer ook het 6e Regiment voort. Voor zijn inspanningen heeft de overste Plink de Antoni waardering mogen ontvangen.

TOEKOMST

Met de Regiments/bataljonscommandant hopen overste Klein Schaarsberg en ondergetekende U allen te ondersteunen qua saamhorigheid in deze wat roerige tijd voor onze krijgsmacht. De politiek belooft weer meer geld. Maar waar zal het aan worden besteed? Er is onrust bij oudgedienden, die worden geconfronteerd met oa het AOW-gat, iets dat ook de nu nog actief dienenden aangaat. Hopelijk vind de minister een afdoende oplossing, die niet de actief-dienenden schaadt. Blijf elkaar volgen en steunen op welke manier dan ook per mail, facebook, Whatsapp, maar vooral persoonlijk contact, zoals Wim Hemker heeft laten zien bij zijn maat uit Seedorf, Kees Meijer. En dat persoonlijk contact kan al binnenkort voor de officieren, die op **vrijdag 10 februari** as in Sevenum weer hun Jaarlijkse **Diner de Corps** zullen hebben. Uitnodiging per brief en op de website/FB volgt zsm. Komt en ontmoet Uw collega's weer.

ONDERSTEUNING MET DONATIE STICHTING OF LIDMAATSCHAP VVRLJ

Stichting en Vereniging Veteranen ondersteunen het Regiment in de breedste zin. Dat kan echter alleen met Uw hulp van aandacht, maar ook donatie en lidmaatschap bijdrage. We roepen U op de Stichting te doneren met een bijdrage, als richtbedrag van €12,50 per jaar, op IBAN reknr RABO NL53 RABO 0142 3596 96 tnv Stichting RLJ, Horst of lidmaatschapbijdrage voor de VVRLJ te storten (zie website)

Nico Vroom

WAPENFEITEN

Breda 1813, **Naarden** 1814, **Quatre-Bras** 1815, **Waterloo** 1815, **Tiendaagse Veldtocht** 1831, **Citadel van Antwerpen** 1832, **Venlo** 1940, **Roermond** 1940, **Zutphen** 1940, **West- en Midden-Java** 1946-1949, **Noord-Sumatra** 1947-1949.

INZET

Koude oorlog 1950-1989, **vm Joegoslavië** 1995-2003, **Irak** 2004, **Afghanistan** 2007-2010. **UNPROFOR-4** (A-Cie) 1995, **IFOR-1** 1996, **SFOR-4** 1998, **SFOR-8** (A+ B-Cie) 2000, **KFOR-2** (Verkpel) 2000, **SFOR-11** 2001, **SFOR-15** (C-Cie) 2003, **SFIR-3** 2004, **Fahnenband Bundesrepublik Deutschland** (Seedorf 1963- 2006), **ISAF TFU III** 2007, **TFU VIII** (A-Cie) 2008, **TFU IX** (B-Cie) 2009, **TFU XII** 2010, **Curaçao CidW 6** (A-Cie) 2011, **CidW 7** (B-Cie) 2011, **CidW 16** (C-Cie) 2014, **Mali MINUSMA** (A, B, C, D Cie) 2015.

ZUSTER REGIMENTEN

Regiment Chasseurs Ardennais te Marche-en Famenne, België, Lkol BEM E. Gaudemant, Patenschaftbataljon **92 Panzer Grenadier Lehr Battalion**, Munster, Duitsland

REGIMENTSOUDSTE

Brigade-generaal R.J. Querido

REGIMENTSRaad

Lkol R.A. Goossens, Adj P.L.C. Paijens, Lkol bd N.C.S. Vroom, Lkol J. van Ommen, Lkol H. Klein Schaarsberg, Lkol bd (R) C. van der Ploeg, secr Kap M.W.G. van Sint Fiet.

STICHTING REGIMENT LIMBURGSE JAGERS | SRLJ

Ere-Voorzitter: Kolonel bd J.W. de Leeuw • **Ereleden:** Mevrouw M. van der Hoeven, Lkol (R) bd Drs. A.P. Witlox, Kapitein bd K.G.M. van Dreumel • **Voorzitter:** Lkol bd N.C.S.Vroom (VSRLJ@limburgsejagers.nl) • **Vice-voorzitter tvs Secretaris ai:** Lkol bd J.M.H. van Ommen • **Veteranen tvz penningmeester ai:** Lkol (R) bd C.J.M. van der Ploeg • **Regimentsverzamelings:** Lkol bd J. van Ommen • **Muziek:** LJer muzikant bd R. Jennen • **Regimentshistorie:** Lkol (R) Dr. J. Komen • **Monumentengroep:** vacant • **Website:** Kpl bd A. van Dijke (Info@limburgsejagers.nl) • **Secretariaat:** p/a 42 BLJ, Postbus 33, 5688 ZG Oirschot (tel 0475-440994) • **Penningmeester:** p/a Wervelstraat 32, 5901 VC Horst (tel 077-3981854) • **Reknr IBAN NL53 RABO 01423.59.696 tnv Stichting RLJ • E-mail:** SecSRLJ@limburgsejagers.nl

VER. VETERANEN REG. LIMBURGSE JAGERS | VVRLJ

Voorzitter: Lkol H. Klein Schaarsberg • **Secretaris:** Lkol bd C. van der Ploeg (JVetSRLJ@limburgsejagers.nl) • **2e secretaris:** Adj F. van Hoof • **Penningmeester:** Lkol P. Wijn • **Communicatie:** Adj M. Verbaant • **Lid Nuldelijnscoördinator:** Kap bd D. Villanueva • **Lid:** Lkol M. Jongejan • **Algemeen contact:** VVRLJ@mindef.nl

CONTACTPERSONEN MISSIES

UNPROFOR: T. Jansen, B. Habets • **IFOR-1:** P. Wijn, Hermsen, Hazenberg • **SFOR-3:** M. Van Boven • **SFOR-4:** D. Hoff • **SFOR- 8:** Steenhuizen, Topelen • **KFOR- 2:** T. Tummers • **SFOR- 11:** J. Bergsma • **SFOR- 15:** J. Bijl, • **SFIR-3:** M. Jongejan • **ISAF-TFE-3:** R. Querido, F. van Hoof • **TFE-8:** G. Geven • **TFE-9:** R. Verhagen • **TFE-12:** R. Erby, H. Klein Schaarsberg, M. Verbaant • **Individuelen:** F. Tummers, J. Gelissen (Zie voor e-mail de website onder VVRLJ - Missieverbanden)

REGIMENTSVERZAMELING

In verband met verhuizing gesloten. Opening medio 2017 in Ruyter van Stevenick kazerne te Oirschot, contact per e-mail: HVSRLJ@limburgsejagers.nl

CONSERVATORGROEP

Maj bd G.P.A. Hermans, Limburgse Jager H. Pook, Lkol bd J.M.H. van Ommen, Wmr R.H.N. Daemen, Eerste-Luitenant bd E. Brakel

VERENIGING REÛNIEORKEST LIMBURGSE JAGERS

Website: www.limburgsejagers.nl/ROLJ

Repetitielokaal: Harmoniezaal Linne

Voorzitter: Limburgse Jager muzikant b.d. E. Kuypers

Dirigent: Dhr Stoffels

Website: www.limburgsejagers.nl/ROLJ

Contact: rolj@home.nll

TAMBOER- & FANFARE KORPS

LJer bd R. Jennen (MuzSRLJ@limburgsejagers.nl)

DEMONSTRATIE-COMPAGNIE

LJer W.J. Hoekzema (wimtrudihhoekzema@hetnet.nl), J.C.S. van der Wolf (jcs.vanderwolf@upcmail.nl) en H.Siddre (hanssiddre1@gmail.com)

432/16 BATALJON

Limburgse Jager bd F. Poeth (frankpoeth@home.nl)

17 BATALJON

Lkol bd A. van de Loo (a.vandertoo@ziggo.nl)

WEBMASTERGROEP EN FACEBOOK RLJ

Korporaal bd C. van Straaten en Korporaal bd A. van Dijke

E-mail: info@limburgsejagers.nl

UITGEVER | TEKST & BEELDREDACTIE

Stichting Regiment Limburgse Jagers

E-mail: VSRLJ@limburgsejagers.nl

Tel: 043 364 9639

P. Volderstraat 103

6231 LB Meerssen

Niets in deze uitgave mag worden overgenomen, vermenigvuldigd of gereproduceerd worden zonder schriftelijke toestemming van de redactie of andere auteursrechthebbenden. De Limburgse Jager kan geen aansprakelijkheid aanvaarden voor de juistheid en volledigheid van alle in deze uitgave opgenomen teksten en beelden. Profileren in de vorm van publiceren en participeren kan niet automatisch de voorkeur bij vererving inhouden.

*Kerstkaart uit 1954,
verstuurd door Limburgse jager
Sion Butter aan familie.*